

Botos László

A semmittevés a tett halála!

**Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én,
Mert elhagyott, mert legelhagyottabb
Minden népek közt a föld kerekén...**

Petőfi Sándor: Élet vagy halál

**Mit rákentek a századok
Lemossuk a gyalázatot!**

Petőfi Sándor: Nemzeti dal. 1848.

Évek óta, nap mint nap, óráról órára érkeznek elektronikus levelek, a nemzetünket féltő, magyar érzelmű testvéreinktől, akik fájdalmukat fejezik ki a teljesen elhatalmasodott tehetetlenségünk miatt. Nem tehetünk semmit. Nincs kiskapu a menekülésre. Sokan vagyunk tisztában az elénk tornyosuló nehézségekkel, és nem látjuk a kiutat, de nem fogadhatjuk el azt a nézetet, hogy nem tehetünk semmit. Kormányaink, már Tisza Kálmántól és fiától, Tisza Istvántól kezdve, beleértve minden korábbi kormányzó politikusunkat, nem tettek semmit azért, hogy külföldön megismerhessék népünk szellemét, karakterét, műveltségét, kultúráját, legfőbbképpen emberségünket, - Nyugaton, de mondhatom azt is, hogy legalább szomszédainknál és a hozzánk menekült kis népek között. Nemzetünk Hunyadi Mátyás királyunk óta nem élhetett hosszabb ideig szabad államban. A kormány hibáit, politikai hiányosságait a közel kétszáz éves Magyar Tudományos Akadémia sem segítette korrigálni. Az ellenségeink által írt „magyar történelmet” minden kritika és ellenőrzés nélkül tudomásul vettük. Népünk évszázadokon át a bennünket lekicsinylő ellenségeink szemszögéből ismerte meg, tanulta történelmét. Ebben a legelkeserítőbb, hogy az ő írásaik tömték meg a Nyugat könyvtárait is. És Akadémiánk nem tiltakozott a hamis állítások, vagy a túlzások ellen. Így ismertek minket félre: bűnös elnyomó, szlávokra települt, rabló hordanépnek. Kétségtelen, hogy a legfájóbb égő sebünk az 1920. június 4-i békeparancs. De most nem erről akarok szólni. Ezt a kérdést már sokan mások megírták, nagyobb tudással rendelkező professzorok és lelkiismeretes politikusok, külföldiek is, államférfiak. Én is közre adtam ennek történetét: Út a trianoni békeparancshoz címmel, és ennek angol változatát: The Road to the Dictated Peace címmel. 1920 óta számos lehetőség adódott a trianoni acél fal áttörésére. Az alkalmakat elmulasztottuk, mert a bizonytalanság, a pesszimizmus lefogta cselekvő kezünket. A golyóstollat, amit Bíró László 1931-ben „ajándékozott” a világnak, ő talán azért találta fel, hogy könnyebben adjunk életjelt magunkról. Most olyan korban élünk, amelyben a hazáért nem halni kell, hanem élni, és főképpen: dolgozni érte.

Erről szól ez a közlés. Cselekedni kell. Az idő múlik. Elérkeztünk odáig, hogy tennünk kell saját létünk fenntartásáért. Elég volt az áldatlan passzivitásból. A cselekvésnek kell következnie. Alakuljanak országszerte olyan racionalista körök, amelyek kitartó, merész nemzettudattól hajtva idővel rákényszerítik Akadémiánkra a bátor, nemzetérdekű kiállást. Ez ne legyen forradalmi, izgató csoportosulás, hanem

kövesse a nemzetérdekű Amerikai Egyesült Államok által, évtizedek óta sikeresen folytatott, úgynevezett hazafias nemzettámogatás gyakorlatát. Erre nagy szükség van. Népünknek kezébe kell vennie sorsát, ha nemzetként fenn akar maradni. Sajnos, erre évtizedek óta nem volt lehetőségünk, sőt, jóval több, mint egy évszázada.

Az 1867-es „kiegyezés” hatalmas károkat okozott nemzetünknek. Deák Ferencet az akkor végre magyar királlyá is koronázott Ferenc József császár a „haza bölcsének” nevezte, ezért annyira feldicsérték, hogy majdnem szentet csináltak belőle. A „haza bölcsé” jelzője a mai napig is közszájon forog. Ha belegondolunk, mi lett a „kiegyezés” eredménye, rádöbbenhetünk, mennyire nemzetellenes volt az Osztrák-Magyar Monarchia. A kiegyezés után megszűnt az önálló Magyarország. Csak papíron létezett, de ott is elvéve. Az osztrák Kamarilla a saját kezébe vette vissza mindazon magyar ügyek intézését, amelyekben a magyar önállóságot Kossuthék 1848-ban kikövetelték, sikeresen kivívták. Ismét a Habsburg szellemiség irányította a Monarchia külpolitikáját: ami kiváltotta a Kárpát-medencei népek magyargyűlöletét. Így lettünk gyűlölték Közép-Európában. A hadügyeket szintén a Habsburgok akarata szerint intézték, annak ellenére, hogy a Monarchia katonai erejét nem a kis Ausztria szolgáltatta, hanem a Kárpát-medencében élő, nagytömegű, többségében ősmagyar nép. Ezzel a hadügyi politikával népünk és nemzetünk, akarva akaratlanul, a német érdekkörbe került. Hozzásodrótunk a már több évszázada kigondolt és kitartóan ható pán-germán irányzathoz, amelyről köztudott, hogy imperialista terjeszkedése kiváltotta a környező népek gyűlöletét. Hitler uralmával később az egész világot. A mi békés népünknek semmi érdeke nem fűződött ezekhez az imperialista célokhoz. Mi magyarok, akik ismerjük történelmünket, tudjuk, hogy Árpád által vezetett visszatelepedésünk után, a római katolikus keresztény hit felvétele után, egy évtizeden át tíz esetben támadtak bennünket német hadak, amelyeket nagy véráldozattal, de mindig visszavertünk. Győztes háborúinkról nem tanulhattunk, mert így kívánta az új egyházunk.

De eltértünk a mondanivalónk lényegétől. Ott hagytuk abba, hogy alakuljanak nemzetérdekű civilszervezetek országszerte, és hozzák felszínre valódi bajainkat és jogos, megkérdőjelezhetetlen követeléseinket. Adjanak ezzel bátorítást a felnövő ifjainknak, hogy lássák, miért kell akaratunkat határozottan kifejezni. Minden nemzet életében eljön az az idő, amikor lelkileg magára talál, s hangját meri hallatni olyan dolgokról, amelyekről évszázadokon át nem szólhatott.

A jelenlegi kormányunkat mindeddig nem dicsérhettem. E rövid közlésben nincs helye részletezésnek például a letűnt idők elhanyagolt épületeinek művészi felújításáról, de ezekért mindenképpen elismerés jár. Azonban ki kell emelnünk, hogy kormányunk visszavásárolta a felbecsülhetetlen értékű, páratlan Seuso-kincs hét darabját, mint jogosan magyarországi kincset. Ha kicsit utánanéznünk, világszerte százával találhatunk ilyen, jogosan visszakövetelhető, idegenbe került, magyar ereklyéket, amelyeknek a kölcsönös barátság, a bizalom érdekében ingyen kellene visszakerülnie eredeti tulajdonosához. A bécsi Kunstkammer világhírű gyűjteménye is ilyen...

Felháborító, hogy a szlovák történelemhamisítás eddigi legdurvább „csokra” szerint, amely tavaly 2013. december 20-án látott napvilágot a Jobbgyenes blogján (lásd 1. melléklet), nemcsak tárgyi, de magyar szellemi kincseinket, sőt, már a magyar történelmet is eltulajdonítják, maguknak sajátítják ki.

Jól ismerve sok-évszázados tunyaságunkat, önmagunk elmulasztott védelmét, amit felróhatunk nemcsak íróinknak, de a magyar értékvédelemre hivatalból köteles Magyar Tudományos Akadémiának és a mindenkori magyar kormányoknak is, azt hisszük, nehéz sors elé nézünk. Minden attól függ, hogy hogyan, milyen tömegben

tudjuk összeállítani és befolyásos helyekre elküldeni a birtokunkban levő dokumentumokat, a hazugságokat cáfoló bizonyítékokat. Ha ezt nem tudjuk elvégezni, ha kormányunk jelentéktelennek találná a teljesen félrevezető, a szlovákok által közzé tett, szlovák nyelvű, a magyar történelmet szlováknak beállító könyvsorozatot, és ezt a világraszóló botrányt nem tudjuk a tudományos világ egyetemeihez, könyvtáraihoz, a kormányok követségeihez és a Vatikán tudomására is hozni, akkor elveszünk.

Mindezért életbe vágóan fontos kezdeményezés a külföldre szakadt, de mindvégig magyarul érző és gondolkodó magyarság részéről a nemzet szellemi védelme, amelyhez kérjük az otthon élő magyarság együttműködését. A siker reményével csatolom a jól ismert cseh politológus: Rudolf Kučera véleményét František Palacký írásából, a 2008-ban kiadott: *Közép-Európa története egy cseh politológus szemével* c. könyvből (70-71. o., lásd: 2. melléklet).

A közbéke érdekében 2000. április 28-án az Associated Press Washington Times-ban, Karam Zeina részéről egy cikk jelent meg: *Israel Urges Syria to rewrite its Anti-Zionist History Books* címmel. (*Izrael sürgeti Szíriát: írja újra a cionista-ellenes történelemkönyveit.*)

Shraga Rivka, az izraeli kultuszminisztérium szószólója azt írja, hogy a Szíria és Izrael közötti béke kialakítása érdekében, Szíria írja újjá a történelmét, mint azt Egyiptom és Jordánia is tette, miután békét kötöttek Izraellel. „*Mindaddig, amíg létre nem jön a békeszerződés, a legkevesebb, amit elvárunk, a szíriai iskolakönyvek 'pontossága' a történelmi valóságnak megfelelően.*”

Ugyanebben a szellemben mi, magyarok is elvárjuk – sőt, követeljük – a szlovákoktól, szerbektől, románoktól és az osztrákoktól is, hogy szüntessék be az iskolai oktatásuk magyarellenességét és újságjaikban a magyarellenos gyűlölet szítását, mert mindaddig, amíg ez fennáll, Európában szó sem lehet hosszantartó megbékélésről.

Soha nem volt olvasható ilyen mennyiségű történelemhamisítás, ilyen sok magyarellenesség. Magyarországnak és az utód-államoknak lehetetlen így barátságos államként élni az Európai Unióban. Az EU-nak is érdeke kell, hogy legyen a magyarellenos hírverések megszüntetése ezen országokban. A szlovákoknak újra kellene írniuk a valóságos történelmet, ahogy Szíria, Jordánia és Egyiptom is megtette a béke érdekében.

Fennmaradásunk érdekében szükséges, hogy a magyar kormány és a Magyar Tudományos Akadémia felszólítsa szomszédainkat a kölcsönös tiszteletre, és hogy a szomszédok kormányainak és tudományos akadémiainak címzett jegyzék – a magyar kérés alátámasztására - tartalmazza mindkét idézetet: a cseh Rudolf Kučera véleményét a magyarságról és intézményrendszerének követni érdemes minőségéről, valamint példaként: Izrael Szíriának címzett felszólítását.

A népünk figyelmébe ajánlott másik közlemény Halasy Nagy Endre tudósításában jelent meg. Sajnos, a közre adása után alig méltatták, pedig nagy jelentőségű, valóságfeltáró munka. Az író arról tájékoztatja az igazságra szomjas magyar közönséget, hogy Sajnovics János eredetileg latin írása, melynek címe: *Demonstratio Idioma Ungarorum et Lapporum idem esse*, saját magyar fordításában a Két Holló Kiadó gondozásában megjelent. Hatalmas lépés az igazság megismerése felé. Mi az, amit az olvasó, még pontosabban: a magyar nép ebből megtudhat? Meggyőződhet arról, hogy Akadémiánk Habsburg érdekű, politikai célból, enyhén szólva: nem tanította - és nem taníttatta külföldön sem - a valódi magyar történelmet. Már az oknál fogva sem, mert a tudománytanítást politikai célokra használta, amikor

Trefort Ágoston (1817-1888) közoktatási és vallásügyi miniszter hatalmi szóval betiltatta a finn-ugor – még mindig nem bizonyított – elméleten kívüli, egyéb irányú magyar nyelv- és őstörténet-kutatást, mondva – valahogy így: „Nekünk európai ősökre van szükségünk.” A hatalmi szóval elrendelt, kizárólagosan finn-ugor tanítási irány nemzetünk egyik sírásója lett.

A figyelmes kutató meggyőződhet az olvasmányainkból arról, hogy nagy bukfenc lehet a magyar történelemtanításban. Anonymus azt írja Gesta Hungarorum c. munkájában, hogy őseink Szkítiából jöttek ki. Ismereteink szerint ez igaz. De olvassuk Grandpierre Endre írását:

Részlet Grandpierre K. Endre: Történelmünk központi titkai. Titokfejtő Lap- és Könyvkiadó. Budapest. 2011. 35-37. oldal.

13.) A KÉT SZKÍTIA REJTÉLYE

„Volt-e európai Szkítia, európai szkíta ország? Azonos volt-e fekvése a történelmi Magyarországgal a Kárpát-medencében? Hol volt az ősi szkítaság földrajzi, közigazgatási központja, központi magja? Szkíták-e a magyarok, a világbíró szkítaság utódai?

Névtelen Jegyzőnk kelet-európai Szkítiáról tudósít (Anonymus 1200 k./1975, 78-80.), és ez felveti a kérdést, hol is volt valójában Szkítia?

Szkítia! Tévedések forrása. Anonymus szerint a magyarok Szkítiából jöttek. Így igaz, elfogadhatjuk. De hol volt Szkítia? A válasz kézenfekvőnek látszik: Ázsiában. Eszerint a magyarok Ázsiából jöttek. De nincs itt valami tévedés, torzulás? Lássuk csak, hol volt Szkítia? Anonymus leírásában a Maotisz (értelmezésünk szerint, eredeti magyar nevén Maó-ta, azaz Magyar - Ó - Táj) fölött, vagyis a Kaukázuson inneni területen, a nagy szarmata síkságon, vagyis Európában. Az „ázsiai” Szkítia tehát Európában volt. Kérdésünk azonban ezzel nincs kimerítve. Történelmi tények tanúsítják ugyanis, hogy volt egy másik Szkítia is. (Mi több, miként a későbbiekből kiviláglik, volt még egy harmadik Szkítia is.) A három Szkítiából kettő elnyelése (elhallgatása) s a kérdés oly módon való feltüntetése, hogy csak egyetlen Szkítia volt, nyilvánvalóan tévedések forrása.

Olvassuk éber figyelemmel Névtelen Jegyzőnk ókori hiteles szerzők alapján Szkítiáról készült tudósítását, kiváltképp Dáriusz Szkítia ellen indított támadásának leírását. Hérodotosz és más ókori kútfők adatai alapján pontosan tudjuk – de ez Anonymus tudósításából is kitetszik –, hogy a Dáriusz perzsa hadserege által megtámadott Szkítia az Isztertől, az Al-Dunától északra feküdt, vagyis Közép-Európában, a Kárpát-medencében, a történelmi Magyarország területén. Ennek alapján próbáljunk felelni a kérdésre, honnan jöttek a magyarok hazánk mai területére! Arra a furcsa válaszra kényszerülünk, hogy magából a Kárpát-medencéből. Ez a válasz azonban kissé egyoldalú, tekintve, hogy – miként láttuk – több Szkítia volt, egyik a mai hazánkban, másik a szarmata vagy dél-orosz síkságon, Meótisz környékén. Így hát válaszunkat akként kell módosítanunk, hogy két helyről, azaz helytállóbban: két összetevőjű magyarságot kell figyelembe vennünk az árpádi honvisszavételnél: egyrészt a Kárpát-medencei Szkítia őshonos magyarságát, másrészt a kelet-európai Szkítia Álmos és Árpád vezette magyarjait. Olyan tények ezek, amelyek Anonymus gesztájában és a történelmi valóságban, adatokban gyökereznek, és ezeket többé senki sem tagadhatja meg (sic) (le).

Idézzük Anonymus idevágó sorait: „A szittyia nemzetet (Anonymus azonosítja a szkítákat a magyarokkal) bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá. Tudniillik Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergették, úgyhogy Dárius ott (az Al-Dunánál)

nyolcvanezer embert veszített el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába. Ugyancsak a szcítiaiak (a Kárpát-medencei magyarok) Círust, szintén a perzsák királyát, háromszáz-harmincezer emberével együtt megölték. A szcítiaiak (a magyarok) magát Nagy Sándort, Fülöp királynak és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamították. Ugyanis a szittyák (a magyarok) keményen bírtak minden fáradalmat, meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.

Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak a dicsőséget keresték ezen az úton. Dáriust, Círust és Nagy Sándort nem számítva, a világon egyetlenegy nemzet sem merte lábát tenni az ő földjükre. A fent nevezett szittyák nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon; a fején sisakot hordott, az újjal, nyíllal különkülön bánt, mint a világ összes nemzetei közül akármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódairól is megítélhetitek.” (Anonymus 1200 k./1975, 80-81.)

Szkítiát tehát az árpádi magyarok – vagy, ahogy ezt általában használják, a „magyarok” - kívülről való beköltözésének igazolására, azaz a magyarok Kárpát-medencei őshonosságának a tagadására nem lehet többé ellenérvül felhasználni. De a Kárpát-medencei Szkítia annak is tanúbizonysága - tekintve, hogy a magyarok kútforrásai szerint is Szkítiából erednek -, hogy a „szcítiai magyarok” őshonosak a Kárpát-medencében. Mellesleg fel kell vetnünk, miként lehetséges, hogy Anonymus minden olvasója átsiklott eddig a kettős Szkítia tényén? Ennek oka minden bizonnyal az, hogy magában a Geszta Hungarorumban is teljesen, szinte megkülönböztethetetlenül egybemosódik a két Szkítia leírása. Mélyebb történelmi oka az, hogy valamikor ténylegesen is egybemosódott a szkíta világ, és az ősi Szkítia a Sárga-tengertől az Enns-ig és az Inn folyóig terjedt, s ennek széttöredezése folytán alakultak ki a későbbi Szkítiák.

Alátámasztja mindezt Josephus Flaviusnak az a rendkívül érdekes és fontos megjegyzése, miszerint a szkíták őshonosak Európában, s olyan területeken laknak, amely előttük néptelen volt. (Josephus i.sz. 93-94/1821, 20.)

„Mint előd testvérnépek, hazánk földjén 2500-3000 évvel ezelőtt már fejlett kultúrában éltek, s a mai magyar nyelvnek az ő nyelvén beszéltek.” (Litkey 1935, 20.)”

Sajátságos magyar jellemhibánk alakult ki a Széchenyi István alapította Magyar Tudományos Akadémia – ahogy később ő maga megállapította: – „megmérgeződése” óta. Az egészséges nemzettudatot elnyomta a szélesen elterjedt pesszimizmus, amit 1849-től a Budenz és társai által tanított, lelket, önbecsülést rontó, finn-ugor elmélet okozott. Ezt megelőzően még büszkén vallottuk magunkat hunoknak, Atila leszármazottainak. Amióta letagadták kapcsolatunkat ősünkkel, elvesztettük nemzeti biztonságunkat. Hunyadi Mátyás volt az utolsó, aki hunnak, Atila leszármazottjának tartotta népét és önmagát. Budenz és követői tudták, mi következik, ha elveszik egy néptől a valódi származása tudását.

A pesszimista magyar nemzetszemlélet abban nyilvánul meg a leginkább, hogy saját magyar tudósainkat, nyelvészeinket, kutatóinkat az Akadémia elhallgattatja, ha kutatásaik során olyan meggyőződésre jutnak, amelyek nem illenek a kreált finn-ugor elmélethez. Mert a finn-ugor elmélet szerint, a magyar faj nem volt, nem lehetett képes említésre méltó tettekre: ezért meg kell vetni, ki kell közösíteni, mint magyarkodó álmodozót. E nézet szerint meg kell vetnünk saját magunkat, saját ősünket. Nem úgy a körülöttünk elhelyezkedő népek. Különösképpen nem az indogermán, vagy újabban az indo-európai népek. Ritkán adódik – a szándékosan keltett rossz hírünk miatt –, hogy egy nem-magyar tudós elismeréssel említsen bennünket.

Mario Alinei 2003-ban adta ki *Ősi kapocs* c. könyvét, melynek alcíme: *A magyar-etruszk nyelvrokonság*. Mario Alinei az Európai Nyelvészeti Társaság elnöke. Olasz tudós. Nagy örömmel és tisztelettel jött Magyarországra a Magyarok VI. Világkongresszusára. Mario Alinei professzor így kezdte beszédét a magyar közönséghez szólva: „*Bocsássák meg a lámpalázamat – de még sohasem beszéltem ezerévszáz etruszk előtt!*”

Mario Alinei könyvéből meglepődve értesülünk, hiszen Akadémiánk ilyen tényt soha, sehol nem közölt, hogy a bronzkor kezdetén a fémtárgyak ismerete a Kárpát-medencéből délre is elterjedt. (412. o.) Alinei további közlései is érdekfeszítőek: „*Még mindig a korai bronzkorban, de a fémfeldolgozási zónán kívül, pontosabban: Friuliban és Veneto közép-keleti részén, egy másik hatás is érezhető. Ez pedig speciálisan 'magyar eredetű'...*”

Meglepő megállapítás ez, mert amit Akadémiánk még mindig változatlanul hirdet – ásatásokra hivatkozva –, hogy Árpád bejövetelekor a Kárpát-medence gyéren lakott, és egyes részein szláv települések voltak. Ugyanakkor egyes közlések szerint magyar népünket a Kárpát-medencébe a besenyők elől menekült magyar katonaság hozta létre a szláv nőekkel összeházasodva. Csakhogy ehhez a Kárpát-medence benépesítéséhez itt minden más népet lélekszámában túlszárnyalva, nagyszámú „magyarul beszélő szláv” anyának kellett élnie.

A Kárpát-medencei népekről szólva (431-432. o.): „*Hencken végül is nem kevesebbet állít, mint azt, hogy a Kárpát-medencei csoportok inváziója az Égei-tenger térségét is érintette. Sőt, a műkénéi Görögországban éppen a Mükéné összeomlásakor megjelent fegyverek és más bronztárgyak (pl. fibulák) azok, amelyek nem tartoztak a műkénéi kultúrához –, valamint a kerámiák s a hagyományosan dunai-balkán temetési rítusok igazolják a Kárpát-medencei térségből érkező inváziót Görögországban is.*” (...)

(435. o.) „*Az etruszkok Kárpát-medencei eredete: A magyar-etruszk behatolás a Kárpát-medencéből Itáliába – tengeren, vagy szárazföldön – nemcsak, hogy nem tűnik merész kijelentésnek, hanem egybevág az összes régészeti feltárás eredményével. Sőt, ez a téma egyik legtekintélyesebb tudósa által javasolt magyarázat is. Henckennek (és követőinek) következtetései ismeretében állíthatjuk, hogy az egyetlen ok, amely miatt nem tették meg az etruszk=magyar megfeleltetést korábban, hogy a hagyományosan elfogadott történelmi időrend automatikusan kizárja azt a magyarok (Árpáddal történt) kései érkezésének elméletével (és általában minden kelet-európai nép későbbi érkezésével Európába). A kontinuitás elméletének megjelenésével a Kárpát-medencei – dunai régió inváziójának elmélete tökéletesen megfelelő magyarázat az etruszk-magyar azonosságra. Hencken alapvető fontosságú kutatása az invázió részleteinek további boncolgatására ösztönöz minket.*” (...)

(439. o.) „*Összegezve tehát. A félszigeten már jelentősen rétegződött, italo-italoid nemzetiségű alapot találunk, amely a korábbi évezredek folyamán kialakult, különböző szub- és szuper-sztrátumoknak köszönhetően akkorra már lényegesen differenciálódott: erre az alapra rakódott rá aztán a középső bronzkorban – főként a cölöpverő és az észak-keleti földsáncos kultúrák idejétől kezdve – a Kárpát-medencei térségből származó, meghatározó magyar komponens. A Kárpát-medence egyébként Európa ipari szíve, motorja a kalkolitikumtól a bronzkor végéig tartó időszakban. Ennek az elit hódító csoportnak köszönheti Itália a hamvasztás elterjedését, az új építési technikákat, a csatornázást, a fejlett fémkohászatot, a fazekasságot, a díszítéseket s nem utolsósorban a kard- és lóhasználatot. A magyarok közreműködése az őskori-óskori itáliai történelemben ugyanolyan fontos, mint a keltáké északon, a görögöké Magna Greciában, az illireké (messzapik) Pugliában. Kétségtelen, hogy az*

idegen népek közül a magyarok voltak a legambiciózusabbak, leghatékonyabbak és letehetségesebbek, de végül nekik sem sikerült kitartaniuk, és megakadályozniuk az őslakos népesség, a latinok megerősödését.”

A napokban jelent meg Dr. Aczél József: *Szittyia-görög eredetünk* című könyvének ismertetése, a Magyarságtudományi Füzetek 22. számában. E mű először 1926-ban jelent meg, de a „hivatalos” történelemtudomány nem vette figyelembe. Ismereteim szerint a könyvet bezúzták. Néhány példánya véletlenül megmaradt, s eljutott az Amerikában élő Szatmári István kezébe, aki könyvkiadással foglalkozott. Nehéz körülmények között hozta létre könyvkiadó vállalatát Turán Printing and Bindery, Garfield NJ, USA néven. Szatmári István is segíteni akart a nemzetén, hajtotta a hazaszeretet. 1975-ben kiadta Dr. Aczél József: *Szittyia-görög eredetünk* című könyvét. Már nem tudom, hogy a könyv mikor került a kezembe. Csak arra emlékszem, hogy a nagyon rossz állapotú, alig olvasható könyv sokáig a könyvespolcomon hevert. A címe nagyon izgatott, de nem volt komoly szándékom elolvasni, már az állapota miatt sem. Ez időben Badiny-Jós Ferenc és Baráth Tibor professzorok könyvei foglaltak le, és Dr. Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának történetét*, valamint Csőke Sándor könyvsorozatát tanulmányoztam, amely meggyőző nyelvtani elemzéseket mutatott be a finn-ugor elmélet valótlanságáról. Csőke felhívja a figyelmet arra, hogy amire a finn-ugor elmélet hívei hivatkoznak, az mind megvan az urál-altáji nyelvcsoporthoz, vagyis ugyanazt állítja, amit Sajnovics János, hogy nyelvünk az urál-altáji, más néven: a kínai nagy népcsoport nyelveinek egyike. Csőke Sándor könyvcímei magukért beszélnek:

Csőke Sándor: Az állítólagos finn-ugor nyelvek; Sumér-magyar hangtörténeti sajátosság; Finnugor nyelvek nincsenek; A magyar nyelv szláv jövevény szavai; Az ószláv nyelv sumér-urálaltáji elemei; Sumerian and Ural-Altai Elements in the Old Slavic Language (fordította: Botos László és Margaret); Szumir-magyar egyeztető szótár; A sumir ősnyelvtől a magyar előnyelvig; A sumér-uralaltáji nyelvek hatása a szláv nyelvek fejlődésére; Sumér-magyar összehasonlító nyelvtan; Sumér-finnmongol-török összehasonlító nyelvtan. (A felsorolt könyvek olvashatók a www.magtudin.org honlapon)

Amikor átrágtam magam a felsorolt könyveken, kíváncsian mégis kézbe vettem Dr. Aczél József könyvét. A belőle nyert ismeretek meggyőztek arról, hogy bármilyen nehézségek árán, de ezt a könyvet is meg kell ismertetnünk népünkkel. Rábészésemre feleségem, Margaret, több hónapi sziszifuszi munkával olvashatóvá tette a Szatmári István által nyomtatott könyvet, s ennek nyomán elkészülhetett a 22. füzetünk. Az Aczél-könyv, fantasztikusnak tűnő azonosságok ezreit mutatja be a szittyia és hellén nyelv ősgyökei alapján, és ezt mindenképpen figyelembe kell vennie a nyelvtudománynak. De ugyanakkor zavart is okoz azzal, hogy az ősmagyar nyelvet szittyia-göröggként említi, hiszen ez ellentmond a jelenleg ismert két őshaza hollétének. Az egyik a hangsúlyosabb: az ázsiai eredetünk, a másik a Kárpát-medencei.

Vajon, melyik lehet az igazi? Aczél könyve szittyia-magyar-görög azonosságot határoz meg. Mindeddig semmi nem utalt arra, hogy az ősidőkben kapcsolat lett volna a görög és a magyar nép között. Most azonban a Mario Alinei könyve 431. oldalán idézett Hencken kutatásai bebizonyítják, hogy a görögországi Mükéné civilizáció népe a Kárpát-medencéből származott. Nyelvük és magukkal hozott civilizációjuk erősen hatott az ottani életvitelre. Összegezve: bizonyítottan kell tartanunk, hogy a görög, majd a római civilizáció európai elterjedése révén, az ősmagyar nép volt

Európa civilizációt adó népe: ugyanígy az etruszkok olaszországi inváziója ugyancsak formálta, alakította az itáliai civilizáció kialakulását.

Tovább idézve Mario Alinei-t:

(440. o.) **„Etruszkok Lémnosz szigetén:** A Kárpát-medencei csoportok bevándorlása Itáliába szárazföldi úton történhetett. Hencken szerint vannak olyan tények is, melyek arra utalnak, hogy ez nem zárja ki tengeri úton való beszivárgásukat is, tekintettel arra, hogy a tengeri népek kalandozásaiban is részt vettek. Ráadásul, amint azt a következő fejezetben is látni fogjuk, megerősíti ezt a tézist a Dél-Kelet-Európát – különösen Magyarországot – érintő őstörténeti anyag.

Meg kell említenem még azt a szempontot, melyet Hencken csak spekulatív módon vitat. Erre ma már teljes mértékben támaszkodhatunk, különösen De Simone kutatásainak ismeretében. Három alapvető dolgot bizonyítanak: az etruszk nyelv Lémnosz szigetén nem mutatja régebbi nyelv maradványát; nem köthető pre-hellén szubsztrátumhoz, és nem eredhet az itáliai etruszkból. A Hencken és az őt követő tudósok által összegyűjtött régészeti bizonyítékok sok kulturális elemét mutatják a Kárpát-medencei, azaz: etruszk kultúrának az egész Égei-medencében. De Simone következtetései azt bizonyítják, hogy a Kárpát-medencei, vagyis etruszk áramlatok vezethettek az Égei-tenger egyik szigetének gyarmatosításához is.” (...)

„AZ ETRUSZKOK ÉS A MAGYAR ŐSTÖRTÉNET

1. A magyarok 'új' hazájukba érkeznek

Ha az etruszkok a bronzkorban a Kárpát-medencéből érkező magyarok voltak, akkor újra napirendre kell tűznünk az úgynevezett honfoglalás témakörét. A hagyományos magyarázat szerint a honfoglalás Kr.u. 895-ben történt, amikor Árpád a magyarok seregét a Kárpátokon átvezette, majd katonai hadművelet útján elfoglalta a történelmi területet. A téma különböző aspektusainak megvitatása céljából főleg Carlo Di Cave és a magyar turkológus, Róna-Tas András dolgozatát használok fel.

1.1. A magyarok származása

Nem meglepő, hogy ezt a kérdéskört, függetlenül az új szempontoktól, minden tudós különösen összetettnak találja. A túlzott összetettség egyébként a hibás tézisek általános jellemzője. Nyilvánvalóak a magyarok eredetéről szóló hagyományos elméletek ellentmondásai. Ezek mindenképp a hagyományos, abszurd időbeliségek béklyójában vergődnek. A magyarok honfoglalásának középkori dátuma – mint egyébként a szlávok érkezésének hagyománya is – égbekiáltó és tarthatatlan ellentmondások hordozója.” (6.1. ábra)

„Lévén a magyar uráli nyelvű nép, rá is érvényes a szakértők által elfogadott uráli kontinuitás elmélete. Az elmélet szerint az uráli népek Észak-Kelet-Európában telepedtek le, rögtön a terület jégkorszakot követő felolvadása után. Következésképpen már a mezolitikumban elfoglalták Közép-Kelet-Európa nagy részét, a paleolitikum után. Ez az időszak egybe esik a homo-sapiens-sapiens első településeivel ezen a területen (ld. a 6.1. ábrát).

Ebből az egyszerű feltevésből kiindulva egyszerűen tarthatatlan az, hogy a magyarok a IX. században érkeztek Magyarországra, vagy néhány évszázaddal előbb (ahogy az új elmélet, a 'kettős honfoglalás' – ld. később – feltételezi). Nem véletlen, hogy Grover S. Kranz, Renfrew – és az uráli kontinuitás elméletéből kiindulva a legújabbban azt állította, hogy a magyarok már a paleolitikum óta a Kárpátok medencéjében, mai magyar területeken tartózkodnak. Ha ez a következtetés első

látásra kissé elhamarkodottnak is tűnik, mégis a hipotézis, mely szerint a magyarok nem ilyen későn érkeztek erre a területre, hanem az európai éghajlat felmelegedését követően közel maradtak az eredeti, jégkorszakbeli településeikhez, nem teljesen értelmetlen. Ugyanazon a hosszúságon maradtak tehát, mint ahol korábban voltak. Nem úgy, mint más uráli népek, melyek inkább északabbra vándoroltak a visszahúzódott jég után. Ezek szerint a határvidékről 'érkezettek' a magyar területekre, azaz: Közép-Kelet-Európából. E régió egyébként az uráli népek olvadás előtti ősi székhelye volt. Amint látni fogjuk, még ez a megközelítés sem állja meg teljes mértékben a helyét. Van valami alapja ugyanis a hagyományos honfoglalás-elméletnek is, ha nem is középkori dátummal."

„1.2. A kettős honfoglalás.

Néhány tudós már felvetette, hogy a magyarok jóval korábban, a sztyeppék népeinek első hullámaival érkeztek a Kárpát-medencébe. Vámbéry Ármin történész 1895-ben tette közzé elméletét, mely szerint Árpád magyarjai valójában törökök voltak, a magyarok kialakulásának folyamata már a hunok és az avarok idejében kezdődött, és Atilla korában teljeseedett ki. Hasonló elméleteket vallottak más kutatók is az 1800-as évek végén – Nagy Géza és Hampel József –, vagy az 1900-as évek első felében Horváth Tibor és Marjalaki Kis Lajos. Utóbbi a magyarok bejövetelére egyenesen őstörténeti időpontot javasolt: azt állítja – 1928-ban –, hogy 'a földműves nép, mely magyarul beszélt, nem más, mint a Kr. e. I. évezredi, összefoglaló néven szkítának nevezett nép.' Más tudósok, mint Simonyi Dezső, feltételezik, hogy az ugorok érkeztek Magyarországra a VI. században.

Az utóbbi két évtizedben a magyar kutatás mégis inkább a közép-kori időszak feltárását folytatta, az uráli kontinuitás elmélete által felkínált lehetőségekre összpontosítva. Jelenleg a viták középpontjában álló legújabb elmélet az úgynevezett kettős honfoglalás. Ezt először László Gyula magyar régész vetette fel 1978-ban. (Ugyancsak ő azonosította az ős uráli népeket a swidry kultúrával.) Ezen elmélet szerint a magyarok, mint késő avarok, szilárdan jelen voltak történelmi helyükön Árpád magyarjainak megérkezése előtt, régészetiileg pedig a „griffes-indás” díszítések jellemezték őket. A magyarok első érkezése tehát kétszáz évvel a hagyományosan elfogadott időpont előtt történt, és megegyezik a 670-ben érkezett késő-avarokéval. Az etruszk-magyar megfeleltetés ismeretében ez az elmélet igaznak tűnik a magyarok Árpád érkezése előtti jelenlétének vonatkozásában, de természetesen téves az első érkezés időpontját illetően. Nyilvánvalóan sokkal előbb kellett érkezniük.

Minthogy azonban ez az elmélet azért született, mert túl sok ellentmondás volt a hagyományosan elfogadott teóriában, érdemes röviden bemutatnunk. Az elmélet alapműve László Gyula: *A kettős honfoglalás* című, 1978-ban megjelent könyve.

Hiszen az új – a kontinuitás elmélet és az etruszk-magyar azonosság figyelembe vételével készült – hipotézis számol a kettős honfoglalás megfigyeléséről, az új kronológiáról és az új forráskönyvről.” (...)

„1.3. Az etruszk-magyar nyelv és az őshaza.

Tisztán kell látnunk, hogy az etruszk nyelv magyarként való értelmezése, bár bizonyítja ez utóbbi – az általánosan feltételezetttnél – sokkal régebbi származását, mégsem ad támpontot a magyarok ókori letelepedésére, sem Európában, sem Ázsiában. Az egyetlen bizonyosság, ami az új megfeleltetésből következik, és amelyet a régészeti feltárások – Henckené és másoké – is megerősítenek, hogy a

magyarok/etruszkok a mai Itáliába és az Égei-medencébe településük előtt már a Kárpát-medencében éltek.”

Mario Alinei könyvében a két (etruszk-magyar) nyelv megfeleltetése alkalmából azt állítja, hogy a magyar nyelv finn-ugor származásának feltételezéséből indul ki, Róna Tas András nyomdokain haladva, a török nyomvesztő útjain. Bár tanulmányát elsőként négy elismert nyelvész-kutató felismeréseivel kezdte: Hugh Hencken, Colin Renfrew, Grover Kranz és Di Simone. Ők egyhangúan, fenntartás nélkül tárgyalták a Kárpát-medencei civilizáció korai szétáramlásának bizonyítékait a szélrózsa minden irányában. Ezért, nagy örömmel és érdeklődéssel folytattam Alinei könyvének további olvasását, áttanulmányozását. Amikor sajnálattal és nagy kiábrándulással olvastam, hogy tanulmányához a finn-ugorista Róna Tas András tanulmányaiból indul ki, mindjárt tudtam, hogy ez árt a történelemtudománynak, nagy értékű munkája így nem teljesítheti a történelemtudomány kötelező elvárását: az igazságosságot, a pártatlanságot. Ezen az úton munkája politikai célok kiszolgálójává válik. (Lásd: Trefort Ágoston, és a MTA.) Dr. Aradi Éva hasonló következtetésre jutott, mert 2005-ben így írt az Ősi kapocsról:

„Nagy érdeklődéssel vártam a könyv magyar nyelvű fordításának 2005 októberi bemutatóját a budapesti Olasz Intézetben. A magyar cím: „Ősi kapocs” lett. A bemutatón jelen volt Alinei professzor, az Utószót jegyző Kiss Dénes nyelvész és költő, valamint a könyvet megjelentető Allprint Kiadó vezetője. Alinei a bemutatón előadást tartott, s ezen elhangzott, hogy a szerző a két nyelv rokonítása alkalmával a magyar nyelv finnugor származásából indult ki, s a könyv is ezt az álláspontot tartalmazza.

Meg kell mondanom, ez a tény csalódást keltett, nemcsak bennem, de sokunkban, akik az Olasz Intézetben nagy érdeklődéssel vártuk a bemutatót. Mivel Alinei feltevése azt igazolná, hogy a magyarok egy része az etruszkokkal együtt már közel négyezer éve itt volt a Kárpát-medencében, ez a rokonság egy merőben új kutatás szükségességét veti fel, mind nyelvészeti, mind történelmi-antropológiai-régészeti területen. Nem értem, miért ragaszkodott – s a könyvben felsorolt irodalom is ezt bizonyítja – a finnugor elmélet képviselőinek mára már túlhaladott téziseihez.” (Az írása megtalálható www.magtudin.org honlapon.)

A Hazatérés című könyvemben, 1996-ban, a Kárpát-medencei népesség kilétéről a következőképpen nyilatkoztam:

Az UNESCO által 1963-ban Sir Leonard Woolley és Jaquetta Hawkes által: *Prehistory and the Beginnings of Civilization* c. könyvben, közli, hogy műveltségfejlődési osztályozás Európán kívül két műveltségi központot jelöl meg, amely korban megelőzte volna a kőrösi kultúrát. Dr. Toronyi Etelka¹ kutatásai szerint a kőrösi kultúra fejlettségét nem előzte meg az UNESCO által feltüntetett natufian kultúra, mert nem tekinthető önálló kultúrközpontnak, mert ott nem található meg a legegyszerűbb települések biztos nyomai, csupán a földművelésre utaló egyszerű eszközök. Ezt a natufian kultúrát az UNESCO tudósai Kr.e. kb. nyolcezer évre teszik, a neolitikum korába. A mi paleolitikum-kori (Kárpát-medencei) kultúránk 25-30 ezer éves, ahol bizonyos és már csoportos kőiparostelegek és földművelés nyomai találhatóak. A neolitikum-kori kultúrfok-táblázaton a Jermo vagy Jericho városépítő kultúra is megelőzi a kőrösi kultúrát. Ez ugyancsak téves meghatározás, írja Toronyi Etelka, és pedig azért, mert a neolitikumot a paleolitikumtól elválasztó ipari termék, a

¹ Toronyi Etelka: A Kárpáti-medence, Buenos Aires. 1974

kerámia, teljesen hiányzik a Jermo legalsó szintjén, ami idősebb volna a kőrösi kultúránál. Jermo vagy Jericho második rétegének városa egykorú lehet a kőrösivel és az erősdíval, ahol már találtak kerámiát, mint kultúrfokot jelző tényezőt, és azok összehasonlíthatatlanul primitívebbek a kőrösínél és az erősdínél. A Jermo II.-ben talált cserépedények falai vastagok és kézzel formáltak, a fényezésük is silány. A Kőrösvidéki Kökénydomb és a Vaskapu melletti kerámia korongon pörgetett és domborműves cserépedények.

A pre-szeszkló, őszékely építési technika, a pörgetett korong, a fényzománcú cserépedények magas hőfokon való égetése eljutott a Balkánon és az Égei tenger szigetvilágán keresztül Kis-Ázsiába, és innen a mediterrán tenger partvidékeire. Toronyi Etelka felismerése szerint a zománcos kerámia gyártásán át eljutottak a fémek olvasztásának tudományához. Csak az a nép juthatott el a fémolvasztás tudományához, amelyik már elő tudta állítani a kerámia zománcának előállításához szükséges 1700 Celsius fokot, ugyanakkor a környezetében a réz tisztán vagy érceiben megtalálható volt. **Ezért volt a Kárpát-medencében Európa első és legtöbb bányája. Épp ez okból nem volt szükség rá, és nem is jöhettek ide olyan déli törzsek, akik bányászattal és kohászattal foglalkoztak volna.**

Dechelette, híres francia bronzkor-kutató készített egy bronz-előfordulási táblázatot. Ebből megtudhatjuk, hogy Nyugat-Európában csak Kr.e. 2000-ben jelentek meg bronz leletek. Ugyanakkor a Kárpát-medencében a szeszklók által előállított bronz tárgyak Kr.e. 4000-ból valók. A Torontál-megyében talált bronz fokost Kr.e. 5000 évesnek tüntetik fel. E mesterművön székely rovásírásos feljegyzések láthatók. Jan Briand² írja, hogy az Erdélyből való balták, fokosok, spirál fibulák, karperecek és melltűk a bronzkor legnagyobb emlékei. Ez is bizonyíték arra, hogy az ősszékelyek elsőnek ötvözték a rezet az ónnal. Ez nyitotta meg a bronzkorszakot.

John Dayton³ kutatásai alátámasztják Toronyi Etelka felismeréseit: „Az európai bronzkor megelőzte a közel-keletit, mert ugyanaz a rendszer vagy módszer észlelhető a kerámia-zománcozásánál és a vele összefüggő fémolvasztásos kohászatuknál, mint az elő-székelyeké.” Továbbá, a Közel-Kelet bronztárgyainak gyártásáról írja: „Őn nem található Közel-Keleten, az Kínából vagy Európából (Bohémia) került elő.” Dayton hangsúlyozza, hogy Egyiptomban rézérc nem található, de Közép-Európában és a Kárpátokban nagy mennyiségben létezik, arannyal és ezüsttel együtt.

Miske Kálmán⁴ régészünk már a korai 1900-as években ismertette a velemi Szent Vid-hegyi (Magyarország) őstelepülés ásatásainak eredményét. Cáfolhatatlan bizonyítékot talált arra, hogy a Nyugat-Európában elterjedt bronzkor a velemi Szent Vid-hegy környékéről indult ki. Antimon-ércet bányásztak a Rohonc-hegységben – jelenleg Burgenland, Trianon (1920) előtt Nyugat-Magyarország –, közel a velemi Szent Vid-hegyi ősi településhez. Az antimon-bányák a mai napig is működnek. A bányatelep magyar neve: Szalonak. Jelenlegi neve Schlaining. A tárgyak többsége, amelyek a három Szent Vid-hegyi ásatásból előkerültek, a Szombathelyi Múzeum kiállításán látható. A velemi Szent Vid-hegyi telep a bronzkorban nagyon népes lehetett. John Dayton idézi Miske Kálmánt: „Ezen a területen fúvócsöveket,

² Briand Jan: L'Age du Bronze, Paris, 1959

³ Dayton, John: Minerals, Metals, Glazing and Man, London, 1978, 50. old

⁴ Miske Kálmán: „Die Bedeutung Velem Szent Vid als Prehistorischen Guss-Statte mit Berücksichtigung der Antimon-Bronzfrage.” *Archiv für Anthropologie*, Neue Folge, Braunschweig,

II. könyv. 2. 1904: 124-128 old. Dayton: I. m. 66 old.

olvasztótégelyeket és hozzávetőlegesen számítva vagy ötven öntőformát találtak, a legtöbbjüket nyeles fokosok készítésére használták. E magyar telep akkor igen fontos előállítás központ lehetett.” Dayton később még kijelenti: „Halomra gyűlik annak bizonyítéka, hogy a kereskedelem a Kr. e. 3. évezred alatt nagy területre terjedt ki Nyugat-Európában.” A bronzkori tárgyak többsége kézzel megmunkált, kovácsolt, vagy öntvény, melyek megtekinthetők Nyugat-Európa múzeumaiban, és mindezeket a mai Velem falu melletti Szent Vid-hegyen, a Szent Vid kápolna közelében egykor volt ősi településen gyártották. Miske említi, hogy a bronzkorban a bronzot réz és ón ötvözetéből állították elő, de a Szent Vid-hegyi eljárás kivétel volt, mert itt antimont használtak az ón helyett. Ez megcáfolhatatlan bizonyíték arra, hogy az antimonbronzot a Szent Vid-hegyen gyártották. John Dayton ismételtén kijelenti, hogy antimont nem bányásztak Közel-Keleten.

Csobánczi Elemér⁵ írja, hogy megmunkált antimon- és aranytárgyat találtak az egyiptomi II. Kheneri fáraó sírjában. Csobánczi idézi A. R. Burne állítását, hogy a két fém, az arany és az antimon nem egyesül, csak egy harmadik elemmel, a telluriummal vegyítve. A geológusok csak három olyan helyet tudnak a világon, ahol mind a három fém együtt található természetes érc-formában. E lelőhelyek: Ausztrália, Észak-Amerika és Zalatna, Erdélyben. Végezetül, azt hiszem, ésszerű azt feltételezni, hogy az egyiptomiak ezt a fémet Erdélyből szerezték be.

Gordon Childe⁶ megállapította, hogy a bronzkorban az electrum két rész arany és egy rész ezüst ötvözetéből állt. Ezt az eljárást csak négy helyen ismerték, ezek a következők: Kárpát-medence, Trója, a Kaukázus területe és Mezopotámia.

Szombathely ősi neve az itt élt őslakosságra utal. A város eredeti neve: Szabária, a szabír-szubár nép települését jelentette. A szabír előzőleg mezopotámiai nép volt, és „az elfogadott szétterjedés-elmélet szerint” onnan, Mezopotámiából vándoroltak a Kárpát-medencébe. John Dayton „földtani szemszögből és régészeti bizonyítékok alapján a magyar-bohém medencét jelöli meg annak a területnek, ahol a fémolvasztáshoz szükséges alkotóelemek léteztek.” Még azt is hozzáfűzi, hogy a mezopotámiai fémgyártás gazdagságának kialakulása Közép-Európából indult ki. **Dayton vitatja a történészek által elfogadott népvándorlás történetét, ami szerinte fordított sorrendben következett be. Magyarázata szerint Európából szárazság következtében vándoroltak a népek a Kr. e. 4. évezredben a Földközi-tenger vidékére, Közel-Keletre és talán Egyiptomba is. Az ősi népek már a bronzkorban is használták a szél erejét, így vitorlás hajóikkal eljutottak Kréta szigetére, Kis-Ázsiába, Egyiptomba és Afrikába.**

Nem lenne meglepő azt állítani, hogy a Kárpát-medence már a bronzkorban sűrűn lakott terület volt, ha figyelembe vesszük az itt talált, sok ezer éves emberi nyomokat, településeket. A régészek 94 2,5 millió éves korú embermaradványt ástak ki. A vértesszőlősi koponya 500.000 éves.

A neolitikus-kor emberei számára a legfontosabb anyag az obszidián ásvány volt, az ősember szerszám- és fegyverkészítésre használta. (Az obszidián vulkanikus üveg, finom kőzetszerkezete miatt hasonlít a fekete üveghez, és gyorsan lehűl.) Három obszidián-bányát tártak fel a Kárpát-medencében, úgymint Tarcál, Tokaj és Csitár, és ugyanott nagyszámú szerszámot találtak elraktározva.

A természetes fejlődés következtében a népesség elszaporodott, tehát a bronzkorban itt sűrűn lakott területnek kellett lennie.

⁵ Csobánczi Elemér: Ósturánok, Garfield, NJ. 55-56 old, Burne, A.R.: Minoans, Philistines and Greeks. London, 1930, 78 old.

⁶ Childe, Gordon: The Bronze Age, Cambridge, 1930 29 old. Csobánczi Elemér: I. m. 53 old.

Fényes Elek⁷ írja, hogy az obszidián és a só kereskedelmi útjai a Kárpát-medencéből indultak, a borostyánkő-, gyöngy- és selyem-utak a Kárpát-medencét szeltek át, mivel a kereskedők mindig sűrűn lakott területet igyekeztek választani.

A gazdaságos gyártás legfontosabb feltétele, hogy a nyersanyagot a bányászat helyszínéhez közel dolgozzák fel, csökkentve a szállítás költségeit. E kapcsolat szükségessége még inkább fennállt abban az időben, amikor az anyagot csak rossz utakon lehetett szállítani, kocsikon és szekereken.

A Tatárlakán talált talizmánok azt bizonyítják, hogy civilizációnk Erdélyből indult ki. Az egyik amulett ősi írásformája Kr. e. 5000-re datálható, ami arra utal, hogy az írást Erdélyben, a Kárpát-medencében találták fel, és nem Sumériában, Mezopotámiában.

Hasonlóképpen a kerék feltalálása, annak első használata szintén az ősi Kárpát-medencei kultúra ajándéka az emberiség számára. A legkorábbi kerekesszállítóeszköz, a szekér kis makettje, mint valami kerekesszögletes cserépedény, Budakalászon került elő, a Baden-kultúra temetőjében, sírmellékletként („cserépedény” a Kr. e. 2900–2400 közötti korszakból).

(KSM megjegyzése: dr. Baráth Tibor szerint a Nap Isten jelképe volt, akit Szem-Úrnak, Szék-Úrnak is neveztek, és szem-, vagy szekér-ábrázolással is jeleztek, – eszerint egykor a Kárpát-medencében is “Nap-imádó” nép élhetett, mint Mezopotámiában. Kocsinak – a középkorban - a Kocs községben már rugós megoldással készült szekeret neveztek el.)

A felfegyverzett lovasnép délről jövő és nyugat felé vándorlásának feltételezéséhez megjegyezzük a következőt: Torma Zsófia⁸ elmondja, hogy az itt bemutatott ősi szekerek temetkezési kocsik voltak, amelyeken a Kárpát-medencei nép a szeretteit küldte a másvilágra, mint ahogy a vikingek hajókon küldték a halottaikat a hosszú útra. Torma Zsófia rámutat még arra is, hogy Fettich Nándor és Stuart Piggott kutatásai szerint sok kocsi (szekér) volt található a Kárpát-medencében és Mezopotámiában. Ez azt jelzi, hogy az a nép, amely a Kárpát-medencéből vándorolt ki, nemcsak tárgyait, hanem szokásait, s temetkezési gyakorlatát is magával vitte Mezopotámiába.

John Dayton mondja: „Az ugyancsak különös, hogy a ló és az első kerekesszekér (valószínű, hogy ökörrrel vontatott) szintén Európában tűnt fel a Kr. e. 3. évezred kezdetén, valószínű, hogy Kr. e. 2800 körül. A ló, a tarpan vagy Przewalski-fajta, ugyanúgy a földműves és a pásztornép is, amely Európába húzódott át a Kr. e. 4. évezredben, szintén az oroszországi déli sztyeppéről származik, vagy Közép-Ázsiából, és nem feltétlenül a Közel-Keletről.” (Tarpan, azaz: a Przewalski-ló: közép-ázsiai, vadon élő állat, rövid egyenes testtel, nagy fejjel.) Dayton továbbá azt írja, hogy 1950-ben Piggott kimutatta, hogy a rézkorban a megszelídített ló Magyarországon tűnik fel, a Tiszapolgár-Báden-i civilizációban.

Calvin Gebhart *The Races of Mankind* című könyvében megállapítja, hogy a székelyek a magyarság legősibb és legszegényebb ága. Csobánczi Elemér nézete az, hogy a Kárpát-medencei őshonos nép a mai napig fennmaradt a következő népcsoportokban: a kalotaszegi magyarok, az erődsdi székelyek, a barkok és a torockóiak.

A bronzkorban a túlnépesedés és a szárazság következtében egyes előszékelyek és elő-magyarok szekéren kivándoroltak a Kárpát-medencéből, és benépesítettek olyan területeket, amelyek ebben az időben még nem voltak lakottak,

⁷ Fényes Elek: Magyar geológiai szótár.

⁸ Torma Zsófia: Sumer nyomok Erdélyben, Buenos Aires, 1972, 202 old.

vagy ritkán lakott területek voltak. Ez a kivándorló nép magával vitte ősi műveltségét és műszaki ismereteit, vallásos nézeteit, legendáit, népmeséit, és különböző időszakokban, amikor veszélyben voltak, különböző elnevezéssel, visszatértek ősi földjükre, és itt a Kárpát-medencében leltek ismét biztonságra. Időnként hódítókként is visszatértek, vagy pedig jövetelük segélynyújtás volt a megtámadott testvérnép részére. Ez lehetett a helyzet, amikor az avarok visszajöttek a hunokat megsegíteni, vagy amikor őseink megjelentek, és segítséget nyújtottak az avaroknak.

A modern nyelvészek bizonyítják a sumír-magyar összeköttetést. Sir Leonard Woolley az Ur-i legalsó kulturális rétegben jól kidolgozott bronztárgyat talált, amelynek előállítása egyáltalán nem látszott kezdetlegesnek. Ez azt jelenti, hogy a területen olyan új népcsoport jelent meg, amely magával hozta a bronz(öntés) - készítés ismeretét. Woolley észlelései szerint a középső és a legfelső rétegben a bronztárgyak teljesen hiányoznak.

Toronyi Etelka magyarázata szerint egy új hódítás vagy háború elvághatta a sumírokat a bronzhoz szükséges ón beszerzési lehetőségétől. John Dayton mondja: „A zománcozás Mezopotámiában megszűnt, miután Nagy Sándor elfoglalta Babilont és Perzsiát, de visszatért a pártusok hatalomra jutásával Kr. e. az első században.” Ez a tény azt bizonyítja, hogy a Nagy Sándor-i hódítók ellenszenvvel viseltettek a mezopotámiai nép iránt. Viszont abból, hogy a zománcozás használata visszatért a pártusok uralma alatt, az következik, hogy az út újból megnyílt, és a régi kapcsolatok felelevenedtek a kereskedelmi vonalakon. Ez szemléltetően bizonyítja, hogy a pártus nép baráti érzülettel viszonyult Mezopotámia népéhez. Az a népcsoport, amely a bronzkészítés módját ismerte, és az áttelepüléskor magával vitte tudományát, a székely nép őse: az elő-székelyek voltak. A Kárpát-medencei bronztárgyak jóval idősebbek, mint a mezopotámiai másaik. A Kárpát-medencében megtaláljuk a bronzkészítés fejlődésének minden fokozatát. Ezért bátran állíthatjuk, hogy a székely áttelepülők magukkal vitték Mezopotámiába a bronz előállításának ipar-tudományát.

Bíborban Született Konstantin írja: „Azok a magyarok, akik elhagyták Etelkőzt, és kelet felé vonultak, szabíroknak neveztetnek.”

Kr. e. a 2. évezredben szabír területen, Mezopotámiában háború kezdődött Babilon és AsszírIA között.

A Hammurabi-korszak kezdetén riadalmat keltett a ló, a lovas és az ókori kétkerekű kocsis. Mezopotámiában jól felszerelt, lovas vándor-nép jelent meg Közép-Ázsiából, eredetük „ismeretlen”. Minden bizonnyal szittyák, turáni népek voltak, akik erősségüket a lovászatnak köszönhették.

Hammurabi a kassziták szokását alkalmazta, használta a lovat és a harci szekereket. Az új harcmodor sikeres lehetett, mert Hammurabi írásai dicsekvően tüntetik fel a birtokolt lovak és versenyszekerek számát.

Hammurabi uralkodása után e területen 500 évre a kassziták lovagrendje került hatalomra, ezt nevezzük ma Babiloni Birodalomnak. A kassziták birodalmukat KUR-TE-IZ-nek nevezték, TENIZ országának. Erejük kitűnő lovasságuknak volt köszönhető. A kassziták a birodalmukat felosztották a lovagrend-törzseik között. Assur volt a székhelyük, a Zab-folyó mentén. Sumír nyelven Assur az ASSZA-UR, értelme: „lovas-úr”.

Ez csak egy töredéke annak a hatalmas írott és nem csupán feltételezett anyagnak, ami rendelkezésünkre áll. Ezek a délről származó bizonyítékok azt látszanak bizonyítani, hogy a Kárpát-medencéből kivándorló, magyarul beszélő ősnép egy csoportja útban dél felé megtelepedett a mai Olaszország területén, mint etruszk népcsoport, megalapítva Etruriát. Ilyen megtelepedésre a ragozó nyelvcsoporthoz tartozó népeknek számtalan esetét mutathatjuk be, mind a írás előtti, mind az írás

elterjedése utáni korból. Ha délről észak felé irányuló népvándorlásról beszélünk, az csak visszatelepedést, hazatérést jelenthet. Adataink semmi esetre sem utalnak finnugor származásra. A finn-ugor nyelvekkel létező nyelvkapcsolat nem a magyar nép manszi származását mutatja, hanem a két ősnép valamiféle együttélését, szomszédi együttélést, a kőrösi kultúra kisugárzásának következményeként. Ugyanúgy, mint a bronz Nyugat-Európában való elterjedése. Ez bizonyíték arra, hogy miért található annyi magyar szógyök az európai népek nyelveiben. A magyar nyelv az átadó volt, nem az átvevő. Ez elképzelhető – a környező népek kultúráját is figyelembe véve.

A Hazatérés című könyvemben idéztem John Dayton előszavából: „Gordon Childe, angol régész, észrevette a kapcsolatot Európa és Mezopotámia között, de a kormeghatározás pontatlansága miatt nagy művében: „The Danube in Prehistory” – amely gúny tárgya lett –, arra következtetett, hogy a sumírok vándoroltak Közép-Európába.

John Dayton nézetét az újabb kutatások s legújabban Dr. Bánffy Eszter is támogatják.

Bánffy Eszter az MTA Régészeti Intézetének tudományos tanácsadója, a Tudományos Osztály vezetője. Szakterülete a neolitikus és a rézkori régészet, a korai vallások története.

Az őrségi Pityerdombon feltárt kora újkőkori falu leleteinek feldolgozása, a régió első, földművelést is űző lakosainak felderítése óta az újkőkori európai kialakulását, az élelemtermelésre való áttérés folyamatát vizsgálja. 2008-ban – Fulbright-ösztöndíjasként – fél évet töltött a Harvard Egyetemen.

Dr. Bánffy Eszter mondja: „...korábban azt gondolták, hogy minden délkelet-európai civilizáció Mezopotámiából jött, és minél északnyugatabbról való egy lelet, annál későbbre datálható. Ez az elképzelés megdőlt, mert kiderült, hogy azok a leletek, amelyeket korábban például a Kr. e. III. évezred végi mezopotámiai tárgyakkal véltek egykorúnak, itt 1500 évvel előbb megjelentek.”

„Van egy elképzelésem arról, hogy mi volt az egyik mozgatórugója a neolitikus kultúra terjedésének. Elég sok nemzetközi fórumon fölvettem, és mindenki azt mondta, hogy érdekes, érdemes lenne megvizsgálni –, egyelőre itt tartunk. Frankfurtól északra például van egy olyan régió, ahol különösen szoros és nagyon fontos dunántúli kapcsolatokat lehet fölfedezni. Meghívtak az ottani ásatásra, és megkérdezték tőlem, hogy bizonyos leletek a Dunántúlról származnak-e vagy csak a dunántúli kultúra ismeretében, helyben gyártották őket. Azt láttam, hogy ezek helyben készültek, tehát nem téveszthetők össze egy Dunántúlról előkerült idollal –, merthogy itt szobrocskákról is szó van, nemcsak kerámiáról –, de ezeket olyanok készítették, akik vagy ismerték a dunántúli tárgyakat, vagy onnan származtak, vagy állandó kapcsolatban álltak. Ráadásul Szentgálról származó radiolaritot is találtak. Ez olyan, mint egy névjegy.

De miért vándoroltak Frankfurtba a Dunántúlról? Kiderült, hogy az egy sóvidék. És a Kárpát-medencében, Boszniától északra lényegében nincsenek sóbányák. Erdélyben vannak, ezért a keleti, az alföldi népesség nem is mozdult sehova, ők csak az erdélyiekkel barátkoztak és kereskedtek. A dunántúliak viszont útra keltek, és meg sem álltak a sóvidékig. Ha azt látom, hogy van olyan áru, ami eljut Herend környékéről – a Balaton-felvidékről – Frankfurtig, akkor fel kell tételeznem, hogy valamit vissza is hoztak. Azoknak, akik növényi étrenden élnek, a só még fontosabb, mint a gyűjtögetőknek, tehát be kellett valahonnan szerezniük – és a késő rézkorig nem ismerték az Alpok sóbányáit. Ezért azt gondolom, hogy a sókereskedelem indította el nyugatra a dunántúli vonaldíszes kultúra emberét. Senki

sem cáfolta eddig ezt az elképzelést. Sajnos, a só nem maradt meg, de a kitermelésére használt tárgyak még itthon is előkerülhetnek, és akkor meglesz a bizonyíték.”

* * *

Cúth János

A magyarságtudat kézikönyve

(Részlet 2-25 old.)

Előszó

Nem a hatás kedvéért kalauzolom kedves olvasóimat mindjárt az elején a világ közepének hitt Kaliforniába és Hawai-ra, hiszen vallom, hogy egy földrajzi hely igazi fényt, vonzását és az otthon melegét mindig csak a Haza, a szülőföld nyújtja. Szellemünk kisugárzásának, a nagyvilágban való jelenlétünk és jelentőségünk nyomait és tényeit kutatva vetődünk Kaliforniába, bár "szellemutazásunkat" kezdenénk szinte a világ bármely pontján. A cél ugyanaz: felfedni és felmutatni kiemelkedő teljesítményeinket.

Néha természetes módon, a legtöbbször azonban kényszerből kerültek tudósaink és a magyar szellem misszionáriusai külföldökre. Jeleskedéseik, alkotásaik és teljesítményeik viszont mind megannyi rendjel a nemzet ünneplő ruháján. Egyik-másik rendjelet le kell porolnunk, ki kell fényesítenünk, sok esetben pedig vissza kell perelnünk azt idegen tulajdonból.

Érdemes, mert páratlan gyűjtemény birtokába jutunk. Tündöklő szellemeink karátfénye pedig ragyogja be tudatunkat, hogy az öntudatot és önbecsülést szüljön: fedezzük fel ezen értékek magyar márkajegyét, hogy azáltal magunkban is felfedezhessük az értéket! Ez az értékmentes és értékvédelem manapság élet-és nemzetmentésnek minősül, mert a szellemi bérgyilkosok ott ólálkodnak mindenütt, eszelősen bízva győzelmükben. "Én azonban - Kunszabó Ferencsel szólva - mást hiszek: végéhez közeledik az örök értékeket tagadó, s ezzel civilizációnkat rombolásba tuszkoló nihilista cinizmus rémuralma, jelentkezzék bármely bohóc-öltözékben!

Ám, hogy mikor bukik valóságosan és véglegesen, az kedves olvasó, rajtunk áll. Azon, hogy mikor tudunk biztonsággal tájékozódni a pusztulás maszkabáljában, s gyilkos álértékek helyett igazi szellemi kincsekkel költekezni."

Cúth János

Mottó:

"Van hallgatód? Nincsen?
Te mondd, ahogy Isten
Adta mondanod..."

Arany János

(1877)

De fáj, sajog, éget éjszakáim lidércnyomása, nappalaim láza a mostoha faj: Európa tépett, rongyos, kilökött Hamupipőkéje. Olyan sajátos szépségű arc, és kincsű lélek, dúsán termő jóság.

És minden szépsége el van rejtve a világ lelkétől. És minden kincse ügyes másoknak lakodalom s neki örök nagypéntekje van. És minden jósága ravasz másoknak jövő, neki átok és koldusbot.

Szabó Dezső

"Segítség" című regényéből (Püski 1997.5. oldal)

Cuth János

ÉVEZREDEK VALLANAK MAGYARUL

A szálak Hawaii-ra vezetnek

A kaliforniai Pebble Beach fantáziapalotákkal csipkézett szakaszán vagy San Francisco hivalkodó negyedein végighaladva, az ember nem koncentrálna automatikusan a látottak magyar vonatkozásaira. Pedig az őriztetett milliomos negyed névtábláin is egyre másra bukkannak fel a "Tokaj", "Banai" stb. nevek és tudott dolog, hogy még San Francisco jellegzetes szárnyas gúla alakú felhőkarcolójának tervezőgárdájában is dolgozott magyar tervező.

Eleinte még sértett is a mondás, miszerint indiánt nem találni mindenütt, de magyart igen... Csóválgattam a fejem, valahányszor eszembe jutott e méltatlannak tűnő hasonlat. Vendéglátóm, Kovács József, aki Dunamocson született, később onnan került Komáromba, ma pedig Kalifornia talán leggyönyörűbb tartományában, Carmel Valley-ben él családjával és fogtechnikusként dolgozik - ő mondta: "Nincs ezen semmi csodálhivaló. Te is magyar vagy, én is az vagyok, holnap meglátogatjuk Berkeley-ben Babi Ferit a kolbászgyárost, aztán az egyik nap átugrunk a kollégámhoz, aki nem is fogtechnikus, hanem foggyáros. Úgy hívják, hogy Hites Gyuri. Majd elmeséled neki, vannak-e még halak a gútai kanálisban, s állnak-e még az évszázados nyárfák a gútai úton, Komárom felől, mert álmatlan éjszakái vannak ezirányú tájékozatlansága miatt... Gyuri ugyanis Gútáról jött Kaliforniába, örülni fog az "élő" híreknek.

A rákövetkező napokban aztán volt szerencsém nagyobb területeket is bejárni. A kísértés továbbra sem szűnt meg: Egyik angol barátunk kölcsönadta lakása kulcsát, hogy ott, pontosabban San Joséban, útközben megállhassunk. Úgy is történt. A ház üresen várt bennünket. Választottunk magunknak szobát, ismerkedtünk a művészi hajlamra utaló, eredeti ízléssel összeállított berendezéssel, s egyszer csak mit látok! Csupa magyar könyv, kalocsai, sárközi és buzsáki himnuszok, mindenféle magyar népi használati eszközök: kolomp, himzőráma, rokka, csavaros könyvsajtó "Budapest" felirattal. Igen, Robin barátunk felesége, Klárka Budapesten született, méghozzá ugyanabban a városrészben, amelyben édesanyám! Szinte káprázott a szemem, de mit részletezzem, büszke voltam, no! Pedig előttünk volt még a Grand Canyon, a kaliforniai kék ég és Hawaii. Ez utóbbi már Polinézia, a létező paradicsom, az álohé /szeretet/ országa /szigete/, számunkra teljesen idegen, egzotikus vidék...

Csaknem félnapos repülés után landolt a gépünk a Hawaii szigetcsoport Maui szigetén, pontosabban Kahului-ban. Még talán nagyobb áhítat fogott el amikor e földre léptem, mint

amerikai földetérésemkor. Ma is álomszerű emlékként él bennem az élmény, olyannyira távol esik a kelet-közép-európai élettapasztalattól. Lépésről-lépésre kísértett a természet bőkezű áldása. Hiszem, hogy az ember szépérezkét és túltengő igényeit sehol a világon nem elégti ki a természet olyan bőkezűen, mint itt: a partok mentén a képeslapokról ismert steril tiszta főveny, érdesen suhogó pálmafákkal. A sziget belseje felé haladva mindenütt üde zöld Ű, káprázatos orchidearengeteg, cukornádültetvények eukaliptuszok és ciprusok által közrefogva. Minden virul és illatozik. Napközben a mélykék égről kitartóan tüzel a Nap, éjszakánként esik az eső, öntözni tehát nem kell a mennyei rézsia gondoskodik a részletekről is. Mindez talán nem is véletlen, hiszen a monda szerint Maui istenség volt az, aki felfedezte és az embereknek adta a szigeteket... Jókedvében tehetette...

Az idelátogató idegenek számára a kialakított tisztásokon lampion füzérek között, virágkoszorús bennszülöttek mutatták be szertartásaikat jóhangzású, egzotikus zene kíséretében. Persze volt ott "modernség" zenében, építészetben és öltözködésben is, több mint amennyit feltételezni lehet. Érdekes, hogy idehaza, hallgatva az ott megragadott

dallamokat, még évek múltán is érezni véltem azt az illatot, amely ott, Maui-n a zenével együtt áradt szerteszét, s valószínűleg a frangepánia illata érvényesült benne leginkább.

Makawao és Kokomo érintésével értük el aznapi úticélunkat, Olin-dát, melynek közelében ananász és papájakertek között találtunk rá amerikai ismerősöm nyaralójára. Mindent előkészítettünk a pihenésre, de engem nem hagyott nyugton a telefon. Címjegyzékemben szerepelt egy nyelvkuató neve, aki Hawaii-on él. Gondoltam, ezt az alkalmat nem szalaszthatom el, hiszen korábban hiába kerestem őt levélben, még az ausztráliai címén, akkor még nem tudván, hogy időközben áthelyezte székhelyét Hawaii-ra. Rövid keresgélés után megvolt a név, mellette a telefonszám, s a cím: Dr. Vámos-Tóth Bátor, Honolulu, Hawaii stb. Késedelem nélkül tárcsázok, a telefon kicseng, egy finom kattanas, és bejelentkezik Vámos doktor. Nem ismertük egymást, ezért a kissé ünnepélyesre és hosszúra nyúló bemutatkozást követően kerülhetett csak sor Vámos doktor tevékenységének részletezésére... Íme, a nyelvtudomány megszállottjának elképzelései, eredményei, nem utolsósorban pedig példája: Vámos doktor munkájának jobb megértése végett vissza kell kanyarodni az ősnyelv kérdéséhez. Az ősi világnyelv gondolata nem új, hiszen az Ószövetség is ezt írja: "Mind az egész Földnek pedig vala egy nyelve és egyféle beszéde vala." /Mózes I. IX. fej. I ./ vers, majd leírja a bábéli nyelvzavart. Az ősnyelvet talán csak a legutóbbi időkben kutatják ilyen távlatokban. Érdemes azonban felfigyelni arra, hogy az elfeledett vagy lekicsinyelt, mindamellet tüneményes tehetségű magyar nyelvészek, történészek és amatőr kutatók már 200 éve foglalkoznak ezzel a kérdéssel, az 1812-ben elhunyt Keresztesi Józseftől, Horváth Istvánon, Körösi Csoma Sándoron, Tánics Mihályon, Varga Zsigmondon keresztül az 1973-ban elhunyt Pass Lászlóig, akik így vagy úgy, valamennyien azt bizonygatják - ma már tudjuk, nem alaptalanul hogy a magyar a legősibb nyelvek egyike. Ezt bizonyítja Baráth Tibor is "A magyar népek őstörténete" című munkájában. Kemény Ferenc, Oslóban élő nyelvész pedig, aki 40 nyelvet ért és 15-öt beszél, a nemrég megjelent "Das Sprechenlernen der Völker"/ Universitäts Buchandlung, W. Braumüller, 1010 Wien, Graben 22./ azt állítja, hogy a legősibb eurázsiai nyelv a magyar!

A közös ősnyelv kutatásának van egy további külföldi szaktekintélye is, Richard Fester, aki arra vállalkozott, hogy bebizonyítja egy közös ősi világnyelv létezését. Erről számol be "Az emberiség ősszavai" című könyvében is. A gyakorlatban pedig több mint negyed százada gyűjt és rendez szavakat, több mint kétszáz különféle nyelv és nyelvjárás köréből. Az anyagot harminc önkéntes munkatársa hordja neki az egész földkerekségről.

Fester rendező keze nyomán hamarosan szabályszerűségek, az eddig egymással összefüggést nem mutató nyelvekben közös vonások tűnnek fel. Fester felfigyelt olyan

szavak hangzásbeli rokonságára, amelyek tulajdonnevekké váltak. A tulajdonnevek ugyanis a legmaradandóbbak. A történelem minden hányattatásán át képesek megőrizni alakjukat. A nyelvtudás már vizsgálódása elején olyan földrajzi nevekre akad, amelyek a legkülönbözőbb nyelvekben egyaránt hasonló hangzásúak: Németországban a Rajna, Rhein, Franciaországban a Rhone, a Garonne és a Roanne, Olaszországban a Reno, Angliában a Rannoch, Norvégiában a Rena, Svédországban a Rönne lehet erre példa. Emellett a Rhin és Rhón nevek nem folyót jelölnek ugyan, csakúgy nem, mint a rhein /eső/ betűcsoport legkülönfélébb összetételei. Viszont ezek a nevek mindig vízzel kapcsolatosak, még akkor is, ha helységneveket jelölnek.

Igen ám, de önként adódik ez ellenvetés: Mindezek a példák indoeurópai nyelvekből származnak. Fester erre a nem indoeurópai nyelvekből vett, hasonló jelentésű szavak egész tűzijátékával felel: Washington közelében egy folyó indián neve Roanoke; tőle több ezer kilométerre, a kettős kontinens déli részén számos Rhin hue nevű folyó található. Az ott élő mapuche indiánok a rinün szóval jelölik azt, amit a német Rinnen-nek mond. Indiában a Rina, Tibetben a Ran, Japánban a Riu és az afrikai szuahéli nyelvben a Baharini szó jelenti ugyanazt. S itt jön Dr. Vámos-Tóth Bátor, illetve az ő vezetésével a Hawaii szigeteken tevékenykedő Táncsics Magyarok, akik 1976 és 1990 között öt földrész 44 országának földrajzi névtára, valamint a Times Atlas névanyagának összesen közel kétmillió földrajzi nevén rágták át magukat. Ennek során hétezer olyan földrajzi nevet gyűjtöttek össze, amelyek formában, önmagukban vagy szóösszetételekben megegyeznek a Kárpát-medencében használatos 132 szótóval! S most láss csodát világ: a fentebbi példához, a Réna, Rina víznevekhez, egyedül a magyar nyelv a Rév, Réva, Rinya nevekkel járul hozzá. De hogy én se maradjak adósa a gyűjtő munkának, mint nem egészen képzetlen nyelvész mondom, hogy akit csak a teljes egybecsengés győz meg, annak kedvéért feleleveníthetjük a Rhône, Roanne stb. folyóneveket s emlékeztetjük, hogy "róna" szavunk nem csupán síkságot, hanem víztükröt, vízfelületet is jelent! A róna ezen értelmezése az idők során kissé háttérbe szorult tudatunkban. Igazán nem kell sokáig faggatnom káprázatos nyelvünket, hogy tegyen már túl a többiekén, s mint az elsőséggel büszkélkedő nyelv, annak megfelelően bizonyítson. Íme: egyik legszebb szavunk a tüneményes balatoni jelenséget, a "rianást" jelöli! (A különböző nyelvek egy-egy összehasonlításra alkalmas szavához mi ötöt tudunk ragasztani! Rév, Réva, Rinya, Róna, Rian... !)

Vámos-Tóth doktor azonban emígyen egészíti ki összeállítását: (Tessék csak figyelni az összefüggéseket!) A magyar Réva ugyanakkor folyónév az óceániai Fidzi szigetén! A Palánka-Rinya pedig Ausztráliában folyónév! Peruban például a Kapi-Róna, Pókay-Ura szavak jelölnek folyókat! Indiában a Gurara és Várna folyók folynak, Tibetben tavat jelöl a Daru-Magyar név! Japánban a Sio-Tomori elnevezésű folyó ismeretes, míg a szuahéli Tanzániában a Mára folyó és a Duna-Cseri sziget található! S ez csupán egyetlen szótó köré csoportosított gyűjtemény a sok ezer, hasonlóképpen az eredeti magyar szavakkal azonos kifejezések garmada közül! Ezáltal is világossá válik tehát, hogy az ilyen arányú szóegyezések (tulajdonnevek esetében, amelyek évezredekken keresztül megőrzik eredeti formájukat, fonetikájukat és tartalmukat!), amelyek a világ minden szegletében előfordulnak, vagyis a magyar szavakkal azonosítható ezer és ezer, minden földrajzi-és nyelvterületen előforduló kifejezések egyértelműen igazolják ama ősnyelv létezését.

Dr. Vámos-Tóth Bátor munkássága arra irányul, hogy bizonyosságot nyújtson arra vonatkozóan, hogy a közös ősnyelv szempontjából a magyar az élő kulcsnyelv. Ezt a kérdéskört öleli fel több ezer oldalas Tamana című művében, amely nem csupán keresi, hanem egyenesen és cáfolhatatlanul igazolja, hogy az őstörténet által emlegetett ősnyelv - pontosabban az ősnyelvvel csaknem azonos nyelv - a magyar!

Volt egyszer egy világnyelv

Reggeltől napestig azt sugallja felénk az idegen és a hazai (idegen érdekeltségű) hírszolgálat, hogy kis nép vagyunk, előregedtünk, pesszimisták lettünk, s már élni sem akarunk... Pusztít a sokféle betegség, az alkoholizmus, sokan pedig önkezükkel vetnek véget életüknek...

Kivételesen cinikus dolog a tényleges népiertők ujjal mutogatása azoké, akik a magyarság "önfeladásáról" szajkóznak kérve és kéretlenül, közben pedig módszeresen felszámolják a magyarság létfeltételeit: leépítik a kórházakat és szülőotthonokat, magyarellenes tanterv alapján „tanítják” a magyar ifjúságot, a főiskolákat és egyetemeket pedig hozzáférhetetlenné teszik a többség számára. És mindemellett az áldozatot, a magyar népet láttatják bűnbakként! Hogy kik? Az igazi bűnösök azok, akik lehetővé teszik az idegenek tömeges bevándorlását, miközben a magyar őslakosok kivándorlásával szemben szinte semmiféle akadályt nem támasztanak.

Pedig a rólunk alkotott HITELES kép egészen másról beszél. A bennünket illető igazság

annyira szemben áll a velünk kapcsolatos, unos-untalan hangoztatott Himalája nagyságú gyalázatos hazugságokkal, hogy azt már-már a történelmi érdeklődésű magyar sem hiszi el... Pedig még az ellenségeinknek is el kell hinniük amikor arról beszélünk, hogy mindenütt ott vagyunk a világban. Eleink kezének és szellemének a nyoma megtalálható minden kontinensen. Európa történetét nem lehet nélkülünk megírni. De világtörténet se létezik a magyarság nélkül. Részesei vagyunk az emberiség fejlődéstörténetének, mégpedig számarányunknál jóval nagyobb mértékben! Viszont azt is tudatosítjuk, hogy nem mi vagyunk az alfa és az ómega: Arra azonban végképp nincs szükségünk, hogy mesékből és hazugságokból tákoljunk magunknak történelmet, másoktól "zabráljunk" el jeles tetteket és neveket, vagy hogy mások becsmérése árán próbáljuk nagyobbként láttatni magunkat, ahogy azt jelenünkben olyan buzgón cselekszik a románok, a szlovákok és rajtuk kívül egész sor náció.

A British Museum bibliotékájában, a közép-európai régió könyvei között a legértékesebb ősnymtatvány szövege így kezdődik: "Az Ephesom helyeknek yrth Zent Pál levelének elsew capitoliuma" - tehát magyarul íródott, holott keletkezési dátuma 1533. A közel 500 éves írásos emlék tiszteletet parancsoló magyar kultúrtörténeti érték. Pedig korántsem az első és legrégebb...

Aquileiában, a Római Birodalom egyik valamikori központjában, a hatalmas ókeresztény bazilika oldalán hátrafelé nyilazó magyar harcos képe látható. A prágai Nemzeti Múzeum büszkesége Szent István királyunk kardja és egyéb relikviák. Se szeri, se száma a Bécsben őrzött /?/ magyar arany-és műkincseknek. Münchenben, a városi kincstár legféltettebb darabja Gizella királynénk keresztje, a római Szent Péter-bazilika Szt. István kápolnája pedig az egyik kedvenc kegyhely.

Bár kevesen hiszik, mégis igaz: minél messzebbre kalandozunk az időben visszafelé, annál több és annál beszédesebb magyar vonatkozású tényekre, ismeretekre, leletekre bukkanunk. Alig néhány hónapja annak, hogy Amerika valóban és dokumentáltan első felfedezőjéről, Türkerről, a derék magyarról számoltam be lapjainkban, aki ezt a - vikingekkel közösen végrehajtott - tettet magyar rovásírással véste kőbe Újfundland Yarmouth öblénél. Ez a rovásírásos felirat az egyik legértékesebb magyar nyelvemlék 1005 éves! És még ez sem az első!...

Persze büszkén sorolhatnánk a világ technikai fejlődésének megannyi csúcstermékét, amely mind-mind magyar találmány: a helikopter, a televízió, /a fekete-fehér és a színes televízió egyaránt!/, a televíziós felvevő kamera, a mikrobarázdás hanglemez, a videokamera, a modern fényképezés eszközei, szinte teljes egészében, a színes fotó-és filmtechnika, a

nyomdai fényszedés technikája, a Hold-radar, a telefonközpont, a villanymozdony, a korszerű robbanómotor, a porlasztó által, az atom-reaktor - nem sorolom, hiszen tovább már nem is illik... Inkább
 ülünk az
 időgépbe, és utazzunk a múltba, először csupán néhány ezer évre. Tájékozottabb olvasóinkat bizonyára nem lepi meg, ha a mezopotámiai (eredeti magyar nevén Mező föld) Úr városára, a Zab folyóra, az Árpád, Arad, Paripa és Kis nevű városra utalok. Ezek természetesen magyar nevek, és egyértelműen jelzik eleink évezredekkel korábbi lakhelyeit. Ámde mi van akkor, ha Bihar-megyét említve, egyúttal az Indiában található Bihar-megyére gondolok? Csaknem mindenki találkozott már az indiai Bihar nevével és csaknem bizonyos, hogy a legtöbben véletlen egybeesésre gondolnak... igen, a nyelvek világában nem zárható ki az ilyesmi. No de nézzünk körül jobban, mert van még meglepő azonosság. Nem kapkodunk, a helyszín továbbra is India, ahol szintén megtaláljuk az Arad nevű települést, amelynek közelében folyóvizet jelöl az Árpá név, néhány további település neve pedig Avar, Bánát, Csaba, Csitár, illetve Gyula. Igen ám, de az Árpá nevű földrajzi név megtalálható még Chilében is, ahol várost jelöl, továbbá településnév a Kaukázusban, az Avar név pedig családnévként fordul elő a Kaukázusban, továbbá településnév Új Guineában, de egy-egy helységnevet jelöl Szomáliában, Egyiptomban, Törökországban és Franciaországban is. Bánát szavunk pedig városok neveiként szerepel Libanonban, Ománban és Szudánban! Csaba nevünk a már említett előfordulásán túl, települést jelöl Etiópiában, Kongóban és Zairében /kettőt/, továbbá Csaba nevű várost találunk még Tuniszban és Zimbabvében is... Mi ez? Véletlen? Olyan nincs!

Mielőtt azonban magyarázatot adnék ennek a hihetetlenül hangzójelenségnek, lássuk tovább: Ugyanis fővárosunk nevének egyik felét, Budát megtalálhatjuk Angolában, Ghánában, Kongóban és Thaiföldön mint településnevet, ráadásul Kongóban nem messze esik tőle a Tokaj nevű hegy és a Tisza folyó!, míg Zairében egy város, valamint két további falu is a Buda nevet viseli, Malájföldön pedig egy titokzatos barlang ismeretes Buda néven. Ugyanakkor egy-egy települést, azaz várost illetnek Csángó névvel Angolában, Chilében, Ghánában, a Kaukázusban, Peruban és Zairében. Csepel nevű város található a Tűzföldön, Csepelként jelölnek egy falut Bulgáriában, egy dombvonulatot Hondurasban, valamint egy települést Ukrajnában. Daru nevű falu található Etiópiában, Sierra Leonében, méghozzá a Kam+Bia, Kal+Onga és Mende földrajzi nevek társaságában, de előfordul még Daru+Magyarvárosnév Tibetben, Új Guineában, Duna nevünk pedig falucskát jelent Angolában és Ghánában, dombhátat Nigériában és tájegységet a Nyugat-Szaharában, méghozzá egy ottani Arad nevű sivatag, valamint az Atila nevű oázis közelében!

Akit még nem fáraszt a felsorolás, annak hadd áradjon tovább: Huszár nevű település található többek között Afganisztánban, Beninben (ez utóbbi az Ata-Huszár, Ata-Kozár, valamint az ottani Szemere falu viszonylagos közelségében!). Található azonban Huszár nevű falu Bulgáriában, Kanadában, Közép-Ázsiában, /kettő is/. A Kislak településnév előfordul Indiában, a Kővári törzs, valamint Zirc nevű falu társaságában! Három további helység is a Kislak nevet viseli Irakban, az egyik a Szabir nevű falu, a Magar nevet viselő hegy, valamint a Turán folyó közelében! Kifejezetten gyakori helységnév a Kislak Közép-Ázsiában, Törökországban pedig tizennégy helyen fordul elő!

A Lele név például gyakori földrajzi név Hawaiiin, ahol együtt található a Lele+Makó elnevezésű hegygel, aminek az az érdekessége, hogy nálunk, a Maros mentén is egy-egy szomszédos helység a Lele, illetve Makó! De akad még Lele Kongóban, Nepálban és az Új Hebridákon!

A Magyar családnév ugyanakkor helységnév Indiában, egy dombvonulat elnevezése Irakban és Libanonban, továbbá hét földrajzi nevet jelöl Máltán, települést Tuniszban, Burkina Faso-ban, a Fülöp-szigeteken, egy város neve Indiában, településnév a Kaukázusban és az udmurtoknál, ezen utóbbiaknál éppenséggel az Almás, Káldi, Kocsis és

Vajas települések szomszédságában. Méltánytalanul ritkán foglalkoznak ezzel a nyelvi tüneménnyel. Pedig a világ több mint hatezer nyelve közül egyetlen-egynek a szavai sem található meg szerte a földkerekségen, még kis mennyiségben sem, nem pedig olyan általános és tömeges előfordulásban, mint a magyar nyelv szavai. A magyar családnevek és földrajzi nevek ezerszám /!/ fordulnak elő a világ minden szegletében. A korábbi másfél évszázadban, a magyarellenesség és irigység mondatta egyes tudósokkal azokat az elutasító és megbélyegző jelzőket, amelyek szerint az ilyen irányú kutatás "délibabos", "árvalányhajás", "pántlikás" valami. Holott aki ilyesmit állít, az a tényekkel vitatkozik. Márpedig az a néhány szóegyeztetés, ami a kezdeti időkben ismeretes volt, azóta sok ezerre duzzadt, hála a Hawaii-szigeteken, pontosabban Honolulu-ban élő és tevékenykedő Dr. Vámos-Tóth Bátor-nak és munkatársainak.

Az általuk képviselt új tudományágot a TAMANA névvel jelölik. Nekik köszönhető a világatlaszok és kisléptékű helyi térképek alapján azonosított magyar eredetű szavak gyűjteménye.

Ez az igényes kutatómunka időközben valóságos tudománnyá nőtte ki magát. A tünemény üzenete és hordereje mégis óriási és lenyűgöző. Dr. Vámos-Tóth-Bátor kutató, elemző és összegező munkája azóta egyértelműen igazolja a Biblia azon tételét, amely szerint Bábel tornyának építését megelőzően, az akkori világ teljes népessége azonos nyelvet, egy ún. ősnyelvet beszélt. Itt tehát nincs szó se többről, se kevesebbről, mint hogy a valamikori ősnyelvvel csaknem azonos nyelv - a MAGYAR! Úgy is fogalmazhatunk, hogy a magyar az ősnyelv, amely csaknem teljes egészében megőrizte a Bábel előtti népesség közös ősnyelvét.

Tény, hogy a világ bármely más nyelve csupán egy-két másik nyelvvel mutat rokonságot, szavai azonban nem élnek tovább a rokon nyelvek határain túl. (Ezen állítás ellenpéldájaként nem hozhatók fel az általánosságban elterjedt és használatos idegen szavak, mivel azok jelenléte egészen mást fejez ki). Ilyen tünemény egyes-egyedül a magyar nyelv esetében mutatkozik, mégpedig több mint 6000! eredeti magyar név és névszerkezet előfordulása kapcsán, Hawaiitól Kamcsatkáig, az óceániai szigetvilágtól a Tűzföldre!

Ha tetszik, essünk ámulatba, és ejtsünk ámulatba másokat is:

Igazán nevezetes családnevünk, a Fajsz név Afganisztánban és Indiában is előfordul családnévként, illetve egy-egy lakóhely elnevezéseként, de települést jelöl Mikronéziában is! Ismeretes egy Kánya nevű város Elefántcsontparton, amely név várost jelöl Thaiföldön, Zambiában pedig egészen gyakori családnév. Magor nevünk ugyanakkor helységnév Angliában, egy tájegység neve Libanonban és egy város neve Tuniszban. Várda nevű városunk sem áll egymagában, miután Várda nevű város található Indiában is, nem messzire a Maróti, valamint az Uzur nevet viselő hegységtől, a TAMANA nevű kikötőtől északkeletre. (Az Úz-Úr elnevezésű falu viszont Iránban is előfordul, amelynek határában ott folyik a Sió patak/ Mindemellett nem kevesebb, mint tíz /10/ patak és folyócska viseli a Várda nevet Libanonban, míg Ománban megtalálhatjuk Várda városát, nem is akárhol, hanem a Galla, Istál, Kassa és Kurta nevű falvak által körülvéve, a Kádár és Madar nevű hegyek árnyékában, a Mátra nevezetű kikötőváros és egy Patak nevű település szomszédságaiban!

Szeged városának neve sem egyedülálló. Ilyen nevű települést találunk ugyanis Etiópiában, egy Atila, valamint egy Csaba nevű község közelében, a Sajó, illetve a Szuha nevet viselő folyók mentén!

Mielőtt fásasztóvá válna a felsorolás, zárjuk azt a Sió névvel, amely egyúttal városnév a Baszkföldön (ahol ismeretes még egy Szitya nevű hegy és egy Turul folyó). Ugyanakkor Sió névvel illetnek egy várost Burkina Faso-ban, egy továbbit: Csádban és egy folyót Ekvadorban, mégpedig az alábbi folyónevek társaságában: Balata, Búza, Iza, Mura, Szusza,

Tisza, Unal. Három csermely, illetve patak viseli a Sió nevet Elefántcsontparton, amely név emellett tájegységet jelöl a Fülöp-szigeteken, városnév Iránban (a Gyula, valamint a Kend város szomszédságában!), ugyanakkor városnév Japánban is, egy lakóhely neve a Kanári-szigeteken, dombvonulat neve Panamában) ahol egymás mellett helyezkedik el a Bab+Ocsa, Bor+Onka és a Tisza folyó, továbbá a Bag+Ola nevezetű falu, míg a Somogyban úgyszintén egymáshoz közel eső helységnév a Babócsa, Boronka és Bagola.../ De akad még Sió nevű város Thaiföldön is, egy további Togóban, egy pedig Új Guineában...

Azt hiszem, hogy ezt az ősiséget, ezt az isteni eredetet, a legősibb kultúra legnemesebb veretű edényét és eszközét fedezte fel nyelvünkben Sir John Bowring, azért nyilatkozott a magyar nyelvről a következőképpen: "A magyar nyelv olyan ősidőkre nyúlik vissza, amikor a ma beszélt európai nyelvek többsége nem is létezett. A magyar nyelv olyan sziklatömb, amelyen az idők vihara nem hagyott egy karcolást sem. A magyar nyelv a gondolkodás függetlenségének ősi emlékműve. A magyar nyelv titka, magasztos

varázsereje nagyobb, mint az egyiptomi piramisok megépítésének rejtélye..." (A teljes idézet a kötet más oldalain olvasható).

Erre a csodára érzett rá Teller Ede is, amikor egy beszélgetés alkalmával a következőket mondotta: „Felfedezéseim közül arra a felfedezésre vagyok a legbüszkébb, hogy csupán egy nyelv van, a magyar nyelv!” - Tömör megállapítás, amit illene tudatosítania minden magyarnak, nem pedig a szlovákok, a szerbek és a románok gyalázkodásain rágódni és a finnugristák tömény hazugságait szajkózni!

Nyelvőrségen

Egy Jespersen nevű nyelvtudóstól származik az a megállapítás, hogy "azon nyelv a legtökéletesebb, amely a legkevesebb szóval a legtöbbet fejezheti ki." /Jespersen: Die Sprache 308. oldal./ Mivel azonban maga nem tudott magyarul, nem is sejtette, hogy megállapításával nyelvünknek állított talpatot. Mert azok, akik a szláv vagy az angolszász nyelvek nyelvtani jellemzőit hiába keresik nyelvünkben, s a történelem folyamán ezt "hiányosságként" tüntették fel, azok ugyancsak megütköztek, s leplezetlen ámulattal hajtottak fejet nyelvünk előtt, amikor megismerkedtek a magyar nyelv gazdagságával és szinte végtelennek tűnő variációs lehetőségével, úgymint annak tárgyias ragozásával, harminchat mozzanatos, negyvenhat gyakorító, sok-sok kezdő, műveltető, ható igénnel, főleg pedig igekötőink előre-és hátravetésével, amivel a cselekvés és az idő boszorkányos árnyalatait és mozzanatait jelölhetjük. Ilyen bravúrra a világ egyetlen más nyelve sem képes!!

Szemléltetőül és ízelítőül álljon itt Weöres Sándor egyik apró remekműve:

Lingua mala

Szeretet, szerelem:

Magyarul két elem

Szeretet: égi tűz; Szerelem: pokol bűz

Mégis szeretetet Pokoli tárgyeset

Érdemlenem lehet

Szereteteteket?

Ez a jelenség persze prózai megközelítésben is lenyűgöző. Vegyük csak a néz ige módozatait: néz, nézeget, nézelődik, nézőben, nézve, nézvést, nézetlen, nézhetetlen, néztében, nézetében, stb. És valóban: nincs még egy olyan nyelv, amely képzőkkel, ragokkal és jelekkel olyan széles tartományokat lenne képes felölelni, mint a magyar. S bizony nyelvünk eme képességével más nyelveknek nagyon nehéz szembesülni, mert a szóban forgó ige egyetlen változatát, pl. a "nézdelődhetnék" szavunkat csak így képes visszaadni a francia: "Il pourrait

porter longuement ses regards autour de lui"(sic). Ámde mi ebből nem kovácsolunk fegyvert, holott tudjuk: ilyen nyelvtani és szerkezeti tökéletesség tudatában más nyelvek képviselői nagy előszeregettel letromfolnának bennünket... Mindenesetre, ha Jespersen tudott volna magyarul, megállapítását szíves-örömet támáztotta volna alá az általunk idézett példával.

Nem szükséges azonban hosszadalmas idézetekkel és összehasonlításokkal bajmólnodnunk, miután az adott nyelv gazdagságáról beszédesen vallanak annak alapelemei, a hangok - betűk. Közismert, hogy az olasz nyelv mindössze öt magánhangzót alkalmaz, szemben a magyar nyelv tizennégy /!/ magánhangzójával, amelyet nem halad meg egyetlen más nyelv sem - csupán a magyar!

Ez a látszólag képtelen megállapítás képezi ugyanis jelen dolgozatom lényegét.

Sem a magyar tankönyvek, nyelvtankönyvek, sem a hivatalos magyar nyelv tudomány nem tárta még fel azt a hiányosságot, amely kiküszöbölné azt a tévedést, mely szerint a magyar nyelv "csak" tizennégy magánhangzót alkalmaz: a-á, e-é, i-í, o-ó, ö-ő, u-ú, ü-ű.

Ezennel bebizonyítjuk, hogy a magyar nyelv nem tizennégy (amely hiányosan is világsúcs),²¹ hanem tizennyolc! magánhangzót ismer és alkalmaz, annak ellenére, hogy azokat nem jelöli!

Járjunk hát utána a titoknak: vegyük a leggyakrabban használt "e" betűt. Mindannyian ismerjük ennek sajátos, "magyaros", nyílt kiejtését, ami markánsan megkülönbözteti az idegen nyelvek zárt "é" betűjétől.

Amikor tehát azt mondjuk: igen - ebben a szóban ott szerepel a mi sajátos, nyílt "e" betűnk. Ízlelgetve ezt az "e" betűt, hasonlítsuk csak össze ezen betűnk hosszú "megfelelőjével", az "é"-vel: e - é. Hamarosan rájövünk, hogy az "é" tulajdonképpen nem az "e" hosszú megfelelője. Mert az „e” kiejtés szerinti hosszú megfelelője az "eee" lenne... Ugyanígy, az "é" betűnk rövid megfelelője nem az "e", hanem az "é" kiejtés szerinti rövid változata, amelyet "é"-ként jelölhetünk, s amely kiejtését tekintve azonos az idegen nyelvekből ismert, zárt képzésű "é"-vel.

Mindebből az következik, hogy amit és ahogy képesek vagyunk kiejteni és az élő magyar beszédből kihallani, mindazt nem tudjuk leírni. A latin betűkészlet ugyanis kevés a magyar hangskála jelölésére, az annak csupán Prokrusztész-ágya. Annak idején, amikor elvették tőlünk eredeti írásunkat - a rovásírást - kaptunk helyette egy "modernebbet", "nyugatit", amibe bele lett gyömöszölve nyelvünk, s íme, meghökkenve kell tudomásul vennünk, hogy az nyelvünk kiteljesedése helyett annak kerékbe törését eredményezte.

Lássunk példákat: Amikor kedves népdalunkat léírom, így teszek: Erre gyere, ne menj arra. - Holott nem ezt mondom: nem ezt éneklek, hanem azt: Eerre gyere, ne menj aarra, jobb út van eerre mint aarra. Hiányzik tehát "e" betűnk hosszú megfelelője, amiként hiányzik a nyílt képzésű "a" betűnk hosszú megfelelője is, amelyet alkalmas betű híján így jelölhetünk "aaa". Viszont az "á" már egy másik betű, az indogermán (általában az idegen) nyelvekből kicsendülő zárt „ä” hang meghosszabbítása. De ne tévesszen meg bennünket az idegen nyelvekkel való példálózás, hiszen a magyarban is él a zárt "á", akárcsak az "é".

Kedves és nagyfelkészültségű felvidéki íróbarátom, Gál Sándor például számos esetben folyamodik az általam is alkalmazott betűpótlékokhoz, hogy lehetőleg hangzásában is hitelesen adja vissza azokat a kifejezéseket, amelyeket fontosnak tart. Közös szülőfalunk, Búcs egyes dűlőit például ekképpen jelöli: Újhégy, Kendérés, Kutyahégy, Hégyajja stb.

A palóc nyelvjárásban például tökéletesen fellelhető "á" betűnk rövid megfelelője, az "ä". A kiejtés hitelességére törekedve, ezért aztán valahogy így kellene lejegyeznünk a palóc mese egyik mondatát: "Ákkor äztän élögyütt várábü ä nägy király, mégösmerté ä mégmentöjit, s mentén hozzá ädta felésigü säját lyányát".

Lehet, hogy főbb olvasónk számára az első próbálkozásra nem különülnek el az "új", sajátosan jelölt hangok, holott a magyar nyelvben máig élő, érzékelhető, megkülönböztethető

és megkülönböztetendő hangokról - betűkről van szó. A segítség és összegezés kedvéért álljon itt a teljes magyar magánhangzó készlet, egyelőre önkényes jelölésben:

a - aaa, - ä - á, e - eee, ë - é, i - í, o - ó, ö - ö; u - ú, ü - û. És mondjuk ki a végkövetkeztetést: A "nagy" nyugati világnyelvekkel szemben, amelyek - a legjobb esetben - hét magánhangzóval kénytelenek boldogulni, a magyar nyelv TIZENNYOLC magánhangzót ismer és alkalmaz!

Miénk az Ige

A hamis tanok által önpocskondiázóvá vált nemzedékek, meg a tudálékosok és az idegen szellemvárakba udvari bohócnak elszegődött bérhazudozók évszázadok óta pengetik a szakadt húrt, a magyar nyelv primitív voltáról. A "magyar" etimológiai szótára maga öt kilójával sulykolja az általa nyelvi eligazítást remélők fejébe, hogy a magyar az egy szedett-vedett nyelv, amely szókészletét idegen nyelvekből kölcsönözte...

²³Kölcsönzőcédula híján azonban bajban vagyunk. A szavak kölcsönzése ugyebár nem olyan dolog, mint például tőkgyalut kölcsönözni a szomszédtól, amely tárgyat, mindaddig, amíg én birtokolom, nem birtokolja a szomszéd. A szavak kölcsönzése viszont olyan dolog, mint a tanulás. Ugyanis, ha én eltanulok valamit a szomszédtól, attól annak még megmarad a maga tudása... És ekkor jön a tanácsalanságom.

Mert ezek szerint a magyar nyelv "kölcsönzései" túl jól sikerültek: úgy "elkölcsönözte" szegény szomszédjai szavait, hogy azok meg sem maradtak nekik... Persze, hogy ez badarság. Nem is én állítom, hanem maguk az érdekelt nyelvek. Mert ha nem így van, akkor miként van az, hogy a magyar nyelv szókészlete ÖTVENSZERESE például a "kölcsönadó" szlovák nyelv szókészletének?! (A magyar nyelv szókincsét több mint egymillió szó képezi!) Arról nem is beszélve, hogy vajon hol volt a szlovák nyelv, a szlovák és sok más nemzet akkor, amikor ezek a szavaink nekünk már ezredévek óta a saját készletünk volt?!

Pedig a magyar nyelv sem fejlődhetett és *cizellálódhatott* évszázadokon keresztül, hiszen az idegen, latinul beszélő királyok, a nemesség, a földbirtokosok, stb. olyan elnyomó hatást gyakoroltak népünkre, kultúránkra és nyelvünkre, hogy joggal feltételezhető; miszerint ezen keserves évszázadok során a magyar nyelv nem hogy fejlődött volna, hanem hanyatlott, sorvadt, úgy szóanyagában, mint szerkezetében. Mégis, amit ma felmutatni képes, az egyenesen elbűvöli és lenyűgözi az értő nyelvészt/főleg azt/. Mert ne feledjük, hogy nem csupán a mérhetetlenül gazdag szókincs adja nyelvünk értékét, hanem fogalom és képalkotó képessége, azaz tömörsége.

Visszanyúlva Magyar Adorján tapasztalataihoz és megállapításaihoz, magam is megtoldhatom néhány példával az ő bizonyíték erejű példáit: Egy alkalommal, horvát közegbe kerülve, valaki megkérdezte tőle, hogy mondják magyarul azt, hogy: "on je otisao dole". Mire a válasz: "loment"... Erre aztán többen is fölkapták a fejüket, hogy ejnye már, miképpen lehetséges az, hogy magyarul ez a mondat ilyen rövid? A válasz: "Úgy, hogy a magyar nyelv szerkezete olyan tökéletes, hogy ezt lehetővé teszi. E két szótagból /!/ álló rövid magyar szó tökéletesen kifejezi ugyanazt, mint a szlávban az "On je otisao dole", vagy németül: "Er ist hinunter gegangen", avagy olaszul: "Egli e andato giu". Erre természetesen akárhány példát fölhozhatunk:

Magyarul: *lemennék* Horvátul: Isao bih dole

Németül: Ich möchte hinunter gehen

Szlovákul: Iš iel by som dole

Olaszul: Potrei andare giu Angolul: I should go down (sic)

Magyarul: Beszéljen anyámmal

Németül: Sprechen Sie mit meiner Mutter

Olaszul: Parlate con mia madre

Magyarul: Javulását várhatni

Németül: Seine Besserung ist erwartbar

Olaszul: Il suo miglioramento si puo attendere

Szlovákul: Možno oèakávat zlepšenie jeho stavu

Magyarul: Hívtak-jöttem, küldtek-mentem

Németül: Man hat mich gerufen - bin gekommen, man hat mich geschickt - bin gegangen
(négy helyett tizenkét szó!)

Vagyis:

Ha az emberiség haladását kívánjuk, akkor nem a kevésbé fejletthez, hanem a magasabb fejlettséghez kell igazodnunk...! Tudja-e ezt az a szülő, aki anyanyelvétől megfosztva, idegen nyelvű iskolába kényszeríti gyermekét?.../

Sajnálattal, de bizonyítani tudjuk, hogy az utóbbi évszázadok során, dacára a környező népek nagylelkű "kölcsonzéseinek", nyelvünk folyamatosan sorvadt, ahelyett, hogy tökéletesedett volna. Szláv és német szerkezeti hatások feszítették szét már-már nem is emberi, hanem isteni alkotásnak tűnő nyelvünket. A magyar nyelvben eredetileg használatos jövő idő már teljességgel elsikkadt, elveszett. Alkalmazzuk még ugyan a „lesz”, „leszek” szavakat, amelyeket a német csupán körül írással képes kifejezni: "Es wird sein". Ennek hatására bizony már mi is azt mondjuk, hogy: "Oda fogok menni", "Meg fogom nézni", ahelyett, hogy azt mondanánk: oda menendek, megnézendem!

S vajon ki "emlékszik" még ezekre a hihetetlenül tömör, nyelvtani csodaszámba menő szóképletekre? - kikopott az emlékezetünkéből. Pedig ilyen volt, ilyen hihetetlen, gyémánt tömörséggel fejezett ki a magyar nyelv bármit, tehát megköszönünk minden "kölcsonzést" -tisztelt Tudományos Akadémia - csak megvagyunk.

A ma már majdnem ezer éves Halotti beszédünkben még az "emdül" kifejezés szerepel, ami később "ejendel"-lé módosult, de még mindig őrizte tömörségét. Ellenben ma, ezt már csupán így tudjuk: "enni fogsz", ami az áldatlan német hatásnak köszönhető, hiszen a német csak "wirst essen"-t képes mondani, akárcsak a szlovák: "budés jest". Vagyis eme idegen hatások következtében már mi is nehézkes körülírásokat használunk, csak azért, mert a német nyelvnek nincs jövő ideje.

Más helyütt is idéztem már Giuseppe Mezzofanti bíborost, aki a nyelvtudósok közül is éltudósként emelkedik ki, lévén, hogy százhárom nyelven beszélt, értve és alkalmazva a nyelvjárásokat és tájnyelveket is. Emellett ötvennyolc nyelven írt. Mezzofanti az összes nyelvek közül a magyart emelte talapzatra elismerésül nyelvünk páratlan alkalmazhatóságáért és dallamosságáért. Azt viszont már kevesebben tudják, hogy Mezzofanti magyarul is írt! Emilio Teza nyelvész két kis magyar verset talált Mezzofanti hagyatékában. Kitűnő költőnk, Weöres Sándor, egész életében kereste Mezzofanti magyarul írt verseit. Érdeklődését az fűtötte leginkább, hogy vajon mi ragadta meg az utolérhetetlen nyelvtudóst a magyar nyelvből?... Ez a kérdés olyannyira foglalkoztatta őt, hogy végül is ő maga írt néhány versikét, olyan szempontok alapján, ahogy azt Mezzofantiról föltételezte, midőn az rácsodálkozott nyelvünk kincsestárára és egyedülálló kifejezőképességére.

Íme Mezzofanti magyarvers-kísérletei, Weöres Sándor elképzelései szerint: A zseniális költő e versutánzatokba beleálmodja Mezzofanti kezdeti bizonytalanságait és hibáit is, nem mulasztva el érzékeltetni azt, ami nyelvünk csodálatra ragadtató, tényleges értékadója:

Ima

Istenem, kerek Istenem
 Hungáriának is legyen
 Itáliának is legyen
 Micsoda? Te tudod nekem!

Lingua Bella

Fordul, fordít, forgat, forog:
 Magyar nyelven könnyű dolog.
 Megcsókollak, csókolgatlak,
 Csókolnálak, csókolhatlak,
 Csókolatlan, csókolhatlan:
 Huszonöt szó az olaszban.

Lö liō

A magyaroknál odaát
 Fából van a reterát,
 Délibábot ereget,
 Légy csípi a feneket.

Ha megcsíp a mérges légy,
 Te is nagyon mérges légy,
 Pofozd meg a feneked,
 S agyon vágod a legyet.

* * *

Cúth János

(104-109 old.)

"A magyarok nyilaitól ments meg Uram, minket!"

Generációkra visszamenően kimutatható az a fájdalmas öncsonkítás, amit azáltal hajtottunk végre, hogy magunkat kisebbitve, mások tetteiről zengedeztünk, saját hősiességünket pedig megtagadtuk. Idegen vezényszóra? Lakájnak járó alamizsnáért? Korlátoltságból? Nem tudhatni. De ha utánajárunk a valóságnak - Padányi Viktor feltáró munkája nyomán akkor a tanult "történelem" és a valóságos múlt olyan szembenállásának leszünk tanúi, ami egyenesen sokkoló.

Apáink negyedikes gimnáziumi tanulókként még eredeti latinban olvashatták Julius Caesar galliai hadjáratának történetét. /Commentarii de bello Gallici/. Vagy, hogy mást ne mondjak, annak idején azt is betéve kellett tudni, miként verekedte végig a perzsák kis-ázsiai hadjáratát tízezer görög bérharcos, azaz ismerni kellett a hadjárat teljes útvonalát és minden jelentős mozzanatát... Tanították ezt vala Xenophon Anabasis-a alapján. Iskolakönyveink oldalakon keresztül taglalták Hannibal itáliai hadjáratát, az átkeléstől az Alpokon a cannaei csatáig bezárólag. /Jut eszembe, hogy Hannibal legendás átkeléséről az Alpokon, még film is készült. Ennek egyik változatán gyermekkorom Európája szórakozott, minthogy Hannibal elcsigázott csapatainak küszködéséről igyekezett meggyőzni bennünket a realiztikus képekre törekedő film. Erőfeszítései közben azonban megfélemedezett az "úttalan-utak" mentén sorjázó sürgönyoszlopokról.../

Tankönyveink viszont, mindezekkel szemben, a honfoglalás utáni első száz esztendő magyar hadtörténeti vonatkozásairól mindössze annyit tudtak, hogy őseink "rabló hadjáratokra" jártak, s ezek során 955-ben Augsburgnál katasztrofális vereséget szenvedtek... A dolgot az teszi rendkívül furcsává, sőt félelmetessé, hogy az utóhonfoglalás utáni száz esztendő hadtörténeti

eseményeiről óriási mennyiségű magyar és idegen forrásanyag, temérdek adat és leírás áll történettanításunk rendelkezésére...

Netán az jelentette a problémát s jelenti ma is - hogy ezeknek az ismereteknek a summája merőben más képet idéz, mint az a szegényes, tendenciózusan kiragadott néhány mondat, amit a szóban forgó eseményekről a magyar nép fiainak látniuk szabadott?... Nem kell találgatni, pontosan erről van szó.

Az évezredes magyar-történelem-hamisítás háttere, hogy minden „új” tankönyvet két-három régeből állítottak össze, a régiek viszont német és osztrák történelmi művek kompilációi voltak. Ferde szemléletű oktatáskultúránk számára csak az volt komoly és megbízható, amit németből vettünk át... A német közegből hozzánk sodródott vagy német szuggesztiók alatt élő "tudományos" reprezentánsaink gyanakvó lemosolygással kezeltek minden magyar származású anyagot és feldolgozást. Pedig...

Így történt, hogy utóhonfoglalás kori történelmünk egyik legizgalmasabb és egészen grandiózus komplexumáról, a magyar külpolitika és hadművészet 18 esztendő felölelő

szakaszáról, amely a maga egészében a X. század legnagyobb európai szenzációja volt, csupán a 955-ös augsburgi "ungar-schlachtot", no meg a hét "gyászmagyart" tartották fontosnak felmutatni a felnövekvő nemzedék előtt. Micsoda szégyen! Persze nem véletlen, mert a fölöttünk uralkodó kategóriáknak szükségük volta német nagyság és a magyar törpeség kialakítására, egy kollektív magyar kisebbségi érzés keltésére és fenntartására. Ez aztán olyannyira sikerült, s oly jól jött a későbbi tiranniáknak is, hogy magunk is ebben nevelkedtünk, s ennek ellenkezőjét felfedezni: szívdobogató élmény.

A 955. évi magyar háború, ahogy azt az ismert, elszigetelt formában és értelemben tanították, nem is létezett. Létezett ellenben egy 954-955-ös háború, amelynek befejező szakasza reánk nézve szomorú, bár érthető, de amelynek első és határtalanul nagyobb méretezésű és jelentőségű hányada a **MAGYAR TÖRTÉNELEM LEGRAGYÓGÓBB, ÉS A NEMET TÖRTÉNELEM LEGSZÉGYENTELJESEBB** fejezete! Sőt, ha azzal a kifejezéssel élek, hogy a "legragyógóbb", nem is mondtam eleget, mert a 954. évi hadjárat sokkal nagyobb arányú és sikerteljesebb magyar **VILÁGSZENZÁCIÓ** volt a X. században, mint például a nándorfehérvári diadal világszenzációja volt a XV., illetve Kossuth és szabadságharca a XIX. században! Moszkvától Londonig, a skandináv világtól Cordováig, Rómától Bizáncig, nem volt olyan város, ahol ne tudtak volna erről a hadjáratról, és a X. század derekán nem volt olyan gyerek Európában, aki ne ismerte volna azt a nevet: **Bulcsú**.

A német és osztrák történelemoktatásból teljes egészében hiányzik ez a hadjárat, s csak a szépségflastromot jelentő augsburgi ütközet van felemlítve, nemzeti, nevelési szempontok miatt. Ez érthető is, német szempontból. Amilyen érthető azonban ez a németek szempontjából, annál érthetlenebb, hogy a mi történelmi oktatásunkból is hiányzik, s hogy abban is csupán az augsburgi ütközet van felemlítve, noha **EZ A HADJÁRAT JELENTŐSÉGÉBEN, ZENIALITÁSÁBAN SEMMIVEL SEM MARAD EL JÚLIUS CAESAR VAGY HANNIBÁL, ILLETVE NAPÓLEON HADJÁRATAI MÖGÖTT, AMELYEK NAGYSZERŰSÉGE MEGKAP MINDENKIT, BÁR A VÉGÉN HANNIBÁL IS, NAPÓLEON IS ELBUKOTT**. Mindenesetre Hannibálról nemcsak azt tanították, hogy miután őt az emigrációban is kéréletlenül üldöző római nagyhatalom elől nem volt már hová menekülnie -öngyilkos lett. Hasonlóképpen Napóleonnól sem csupán a waterlooi vereség kapcsán, illetve Szent Ilona szigetére történt száműzetése révén tanultunk. A saját Bulcsúnkkal azonban így járt el - a saját történetírásunk. Amilyen felemelő érzés történelmünk eme dicsőséges lapjait visszaporgetni, éppoly szívszorogató és arcpirító dolog tudomásul venni, hogy mindezt megtagadtuk...

Bulcsú, vagy amiként kortársai nevezték: Vérbulcsú, ezen második nagy európai hadjárata - amelyhez hasonló méretezésű hadi vállalkozás félezer éven keresztül, Nagy Károly avar

háborújától Batu kán tatárjárásáig Európában nem volt - nemcsak az európai történelemből maradt ki, ami a német közvetítő közeg sok mindent elnyelő tulajdonsága következtében nem csoda, hanem ami nemzeti emlékezetünkben is hiányzik. Ez pedig nagy baj: halálos kórt előrevetítő tünet. Úgy hiszem, nem lesz érdektelen tehát, ha szorongattatásunk és hányattatásunk újabb hullámvölgyében, az ezer esztendő évforduló imponáló mérföldkövével megkíséreljük feltölteni a magyar lelkekben a történelmünk 954. esztendeje helyén támadt vákuumot.

Bulcsú alakja messze felmagaslik a korhorizontján. Téved az aki benne csupán a magyar törzsi vezérek egyikét szemléli. Bulcsú a maga korában európai méretezésű személyiség. Neve a X. század derekán valahogy úgy cseng a kor Európájában, mint Churchillé vagy Eisenhoweré. Százada közepén magyar vezéri rangján, és a magyar törzsszövetség főhorkájának közjogi méltóságán kívül a nemzetközi életben is két ritka kegyet és elismerést kifejező nemzetközi cím illeti őt meg. Bulcsú horka viselője a kor két legrangosabb címének - olyan címeknek, amiket az adott korban csak uralkodók viselhettek: ő a "bizánci császár

vendégbarátja" és "római patrícius". Mind a két cím nemzetközi kitüntetés, amit a császárok

osztogatnak. Valami olyasmi, mint egy évszázaddal ezelőtt az aranygyapjú vagy a térdszalagrend legfelsőbb fokozata volt. Csak aki tisztában van a kor bizantikus etikettjével, s annak jelentőségével, az tudja megérteni, hogy mit jelentett külföldi személynek az isteni ceremóniákkal körülvett bizánci császár "vendégbarátjának" lenni. A "római patrícius" cím adományozása a Kr. u. VI. századtól kezd divatba jönni. A ravennai udvar, a bizánci udvar és a római pápai udvar adta kitüntetésül külföldi királyi személyeknek. Ezt a címet kapta és viselte élete végéig büszkén Alarich gót király, Theodorik császár, a frank királyság megalapítója, Clodwig, valamint Nagy Károly. Nos, Tas vezér unokája, Bulcsú, aki mellesleg 948-ban Bodonyban /ma Viddin/ megkeresztelkedett, egyéb magyar és nemzetközi címei között ezt a címet is viselte. Ha a névjegy akkoriban divatban lett volna, Bulcsú horka névjegyén meglehetősen hosszú lett volna a szöveg...

Az olvasó mindenesetre felmérheti a tényt, hogy nem a fejedelem volt a római patrícius, hanem Bulcsú, a horka. De felmérheti azt a körülményt is, hogy nem István király köti az első külföldi "politikai" házasságot, amikor feleségül veszi Gizellát, hanem Bulcsú horka néneje az első ezen a téren a magyar külpolitikában, amikor férjhez megy Bajorország uralkodó hercegéhez, Arnulfhhoz, aki így Gizellának, István király hitvesének dédanyja volt. /Arnulf lánya, Kál vezér unokája. Judit nagyhercegnő Nagy Ottó császár sógornője lesz, és ő kezdeményezi majdan Németországból a quedlinburgi követjárást és a térítés megindítását Géza fejedelem idején/.

Talán sikerült némileg érzékeltetni, hogy ki volt társadalmi és politikai értelemben Bulcsú, a magyar és a nemzetközi életben. A képet még ki kell egészíteni azzal, hogy mindezekeken felül Bulcsú horka volt a X. század Európájának legnagyobb, fölülmúlhatatlan hadvezére. Mellette az induló 954-955-ös háborúban az észak-nyugati határvédő törzs vezére, Zoárd fia, Huba vezér unokája, Lehel tölti be a "vezérkari főnök" szerepét.

Tanulságos lenne egyúttal láttatni a kor politikai történéseit és azok indítékait is. Ezzel egyszer s mindenkorra el lehetne némítani azokat az erőteljes hangokat, amelyek unos-untalan "magyar rabló hadjáratokról", "magyar barbárságról" szajkóznak, nélkülözve minden tényt és hitelességet, messze-messze megkerülve a magyar hadviselés céljait és "tisztaságát". (A továbbiakban erről még bőven ejtünk szót.) Ezzel párhuzamosan fény derülne a magyar politika és a magyar fegyverek abszolút fölényére és súlyára. A kérdés immár egy évezredre várja a hiteles választ, ám a "választ" egyre-másra a magyarelles szenvedély szolgáltatja...Vajon miért?

A hadjáratokkal kapcsolatban, amely egyszerre töltötte el rémülettel és kétségbeeséssel az egész akkor ismert világot, egykorú följegyzések 100 000 magyar harcosról beszélnek. Az adatokban némi túlzás van, mert bár a X. század derekának Magyarországa veszély

esetén ki tudott volna állítani 100 ezer főből álló hadsereget egy támadó háborúba, az országon kívül azonban semmi esetre sem vetett be mindent, még a tartalékot is. Történettudományunk reális becsléssel 35-40 000 főre teszi a bevetett haderő nagyságát, s a X. század viszonyaihoz mérten ez a haderő is elképesztően nagy. Ebben a seregben jelen volt a horkák és Lehel törzsének két hadosztálya, a törzs biztosítására hátrahagyott egyharmad leszámítása után körülbelül 7 000 - 7 000 harcos, a többi törzsek által küldött önkéntes kontingensek. Ez a haderő együttesen tehát mintegy 35 - 40 000 főt tehetett ki, amikor az 954 tavaszán, 120 000 lóval Á/ megindult. /A magyarok szokás szerint átlag 68, sőt 10-11 lóval indultak egyéenként, részben azért, hogy a lelovagolt lovakat gyakran lehessen cserélni, részben pedig, hogy legyen mire csomagolni a zsákmányt. Málhájuk alig volt. Tartalékélelmük legtöbbször egy kis zsák húspor, egy zsákocska köles, természetesen a fegyvereken kívül/.

A sereg a szövetséges bajor és sváb tartományokon harc nélkül átvonulva, előbb végigverte a három frank tartomány seregeit a Rajna innensőoldalán, amelyek Ottó koronatarományai voltak. A frank erők megsemmisítése után a magyar haderő átkelt a Rajnán és Lotharingiában teljes egészében felmorzsolta, majd megsemmisítette Brúnó lotharingiai haderejét, amely fegyvertény után Vörös Konrád Wurmsban ünnepélyesen és gazdag ajándékokkal fogadta a magyarokat. Néhány napi pihenő után Brúnó másik tartományába, Köln és Maastricht vidékére vonultak, ahová melleleg maga Vörös Konrád kalauzolta őket. A tartomány teljes katonai erejének megsemmisítése és a tartomány végigpusztítása után Brabantba nyomultak előre, a mai Belgiumba, majd Lobbesen átverekedve magukat, Cambrayt ostromolták meg! Cambray alól délkeleti irányban, észak-Franciaországon vonultak át, megszámlálhatatlan, elsőprő főlényű katonai győzelem nyomán. A Laon-Rheims-Chalons vonalán haladva, Ottó további tartományára, Burgundiára törtek, amelyen úgyszintén ellenállhatatlanul nyomultak végig. Burgundiából a Riviérán át Itáliába törtek előre délről, tehát hátulról támadták meg Henrik tartományait, valamint Friault. Elfoglalták Veronát, és - körülbelül 500 évvel Attila ismert hadjárata után - Aquileját. Friaulban megsemmisítettek minden katonai építményt, végigtarolták az egész tartományt, s onnan vonultak 954. szeptemberében haza.

A hadjárat hét hónapig tartott. Ezalatt a sereg mintegy 5 000 kilométert tett meg, a kisebb kitérőket nem is számítva. Ha a hadjáratot csupán a felvonulás szempontjából szemléljük, látnunk kell, hogy a hét hónap leforgása alatt körülbelül 250 éjszakát, 500 étkezést, 500 etetést és itatást kellett megoldaniuk 120 000 ló számára! Öt nagy folyóátkelést hajtottak végre (Enns, Rajna, Rhone, kétszer a Po). Az ütközetek száma megszámlálhatatlan. (Hannibál útja Spanyolországból Itáliába rövidebb volt, seregének létszáma kisebb, arról nem is beszélve, hogy a felvonulás és a visszatérés között Itáliában áttelelt).

Bulcsú hadjárata egyszerűen megrendítő volt az egész világ számára. Az európai közvélemény kétségbe volt esve. A templomokban mindenütt szentségimádásokban könyörögtek a szorongó litániákon! "De sagittis Hungarorum libera nos Domine!" - A magyarok nyilaitól ments meg Uram, minket!

Ezeknek a tényeknek a történeti oktatásból való "kimaradására" a tudatlanság sem mentség. Ellenben a dolgok hatásának ismeretében közbűntény nem mások - magunk ellen!

Bulcsú horka nevét (amely név a "bölcs" módosulása), a Komáromi járás egyik községe - szülőfalum Búcs őrzi.

(*Padányi Viktor nyomán*)

A rólunk, magyarokról elterjesztett sok ártó híresztelés megválaszolására, önvédelmünk érdekében létre kell hoznunk azt a történelemkutató csoportot, amely kezébe veszi ezt az ügyet, teljes odaadással műveli, és kutatásai eredményét: a valóságnak megfelelő, új felismeréseket közzé teszi, és eljuttatja külföldi egyetemi könyvtárakba is.

Erre a munkára keresünk magyar szíveket, szorgos kezeket.

Botos László

2014-04-30